

Poština plačana v gotovini.

Čena številki 1 Dinar.

Leto XXIII. 8. sept. okt. i nov. 1927. Številka 9.-10.-11.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na sküpní naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENISOVCIH se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

„Fantič le gori stani!“

Žalostno je, kak dosta dečkov — kak smo že prle čüli — žive v smrtnom i nečistom grehi tedne i tedne, mesece i mesece, leta i leta, z malimi razložki celo mladost. Ednok, dvakrat na leto ide k spovedi. Včasí po spovedi pa začne staro življenje i ga nadelüje dale i dale — brez vse skrbi, brez vsakše prave vole, brez močnoga trüda, včiniti konec grehi. Od takšega življenja smo že prle pravili, ka je to ne življenje za Boga, liki za šatana i ne za nebesa, nego za pekeo. Žalostna mladost!...

Dečko, šteri šče lepo mladost zaistino lepo preživeti, šteri zna, zakaj je na sveti, kak lepa je čistost, kak grdi je greh, kak kratko je življenje i kak duga je večnost, kak lepa so nebesa i kak strašen je pekeo, — te de inači delao. Čuvao de se nečistoga greha nad vse. Či pa je li v njega spadne, včini vse, da se ga kak najprle reši. Brano se bo sküšnjave z vsemi močmi. Či pa po nesreči pali spadne, se obrne či prle ne, bar večer prle kak zaspi, do Boga, spozna svojo pregreho, se ponizno bije na prsi i prosí Boga, naj njemi odpüsti. Z ednov rečjov: s popunim požalüvanjom se obrne k Bogi. Či ma najmre kaj düšne vesti i prave skrbi za zveličanje svoje, te njemi vest ne da zaspati v smrtnom grehi. Nakani se iti kak najprle de mogoče k spovedi — tüdi či je ešče Vüzem ali Advent deleč. Človek se mora mujvati, gda je zamazani, naj bo to po leti ali po zimi, zajtra ali večer. Ne samo Vüzem i Advent, liki düšna potrebcina te more vleči k spovedi! Pri spovedi sklene, ka se nadale šče ešče bole boriti i se nede več dao premagati. Či bi se njemi pa ešče itak ponesrečilo, te pa včini ob drüгим ravno tak kak ob prvim. Vse to tak dugo, dokeč njemi šatan ne da mira.

Či bi te štela kača vjesti ednok, boš ednok vkraj skočo; či te šče desetkrat, boš desetkrat odskočo. Nikdar ne boš pravo: Zdaj sam se je

ŽIVKO

dete oltarskoga svestva.

(Prirejeno po hrvatskom prevodi.)

„Bodo tudi med decov svetcí.“
(Pius X. papa.)

VPELAVANJE.

„Rendice, štere sledijo, so jáko preproste, čedne i istinske. — Živko je bio dete, kak so druga deca: z vsemi jakostmi i slabostmi. Želem ga prikazati, kakši je bio v istini, zato se mi niedna podrobnost i malenkost ne vidi brezpotrebna.

Slovenske matere!

Vodite svojo dečo tak gosto k tomi Jezušeki,
kak je to delala Živkova mamika! — Dečica
slovenska, nasledij pobožnoga Živka!

Ali pravi vzrok, da je Živko prestao biti, „kak so drugi“, je to, da se je od svojega prvoga prečiščavanja, od prvoga srčečanja z Onim, ki je pravo: „Pustite male k meni“, posveto edino Njemi i brez zadržka samo Njemi.

Od prvoga sv. obhajila se odzavle samo Njemi, čuje samo boži glas. On začenja ljubiti svojega Jezusa s celim srcem. On sprejme bolečino i

smrt z smehom na vüstaj. Iz sv. prečišćavanja je zajemao to velikodüšnost, ono živo vöro, globoko zavüpanje i gorečo ljubav!

Dragi Živko, bodi mladi apoštol našoj deci, posebno prvoobhajancom! Bodi apoštol ranoga sv. prečišćavanja med našov mladinov!“

*

Posvećujemo to malo delo na vekšo čast i diko Jezusa, krala ljubavi v najsv. Oltarskom Svestvi za zahvalo. — Deci naj bo vzgled i pelda lepoga, kršćanskoga življenja, starišom pa šola dobre, istinske — kršćanske vzgoje.

1. Prvo detinstvo Živkovo.

Živko de Fontgalland se je rodio v Parizi na prvo adventsko nedelo, 30. novembra 1913. Dugo so ga že ščeküvali; ar pa dolgo ne prišeo na svet, so ga njegovi roditeli, grof i grofica Peter de Fontgalland, zaoblübili bl. D. Mariji. Obečali so njoj, da bo njihov, tak zaželjeni sinek, prvorojenec, noso tri leta njeno znamenje, „belo i modro.“ Potomtoga se je naskori prikazao Živko na toj našoj sirmaškoj zemli, na šteroj je mogeo samo kratko vreme prebivati.

Osem dni potomtoga, v nedelo 7. decembra, ga je msg. gg. Gibergues, püšpek iz Valence-a krsto v cerkvi sv. Avguština, na imé Živka — Petra Emanuela. Bilo je to ravno te, gda so se po celoj Matericerkvi popevale prve slovesne večernice na čast Nevtepenoj Devici. Po krsti pa je püšpek darüvao eto malo detece bl. Gospej.

Malo potomtoga je prišeo msg. Gibergues pogledat srečno mater. I njoj pravi: „Prinesli smo vam nazaj lepoga, maloga angelca. Pri krsti je je bio jako lepogo oponašanja i je lepo prijelo sol modrosti. Vedro je gledao, da je niči ne megno, gorečo svečo na oltari bl. Device. Jako želem našemi Živki, da postane odličén kršćenik i vören sin bl. Device.“

Živko je raseo v starosti i po malom v modrosti i poslušnosti. Bio je nepremišljen, nemiren, veseli, nageo pun življenja, ali poleg toga vednaki, iskren i reden. Gda je pri špilanji po nepriliki potro kakšo reč, je znao dobro, da bo zavolo toga pokarani i kaštigani. Prepovedano njemi je bilo iti samomi v kaštigo. Ali itak se je sam obtožo: „Jaz sem to vćino“, i se je nikdar ne zgućavao. A gda je bio pokaštigani, na priliko, da so njemi odvzeli sladćec, se je potegno od stola prlé, kak je bio obed pri konci.

„Kám ideš?“ — so ga pitali. „Ve ne bom dobo sladćece, pa ga tüdi neščem, ar nemam pravice do njega.“

Meo je jako bister i reden čüt za pravićnost. A brezbroj njegovij „zakaj“ i „kak“ svedoči, da ma vednako i bistro razisküvalno pamet.

Ešće tak malomi, komaj osem mesecov staromi je bila njegova prva reč: Jezuš. Dokeč je ešće ne znao hoditi, gda ga je njegova dajka pelala

na šetanje, je iz svojij ročic metao polübe — pozdrave proti nebi, gda so njemi pripovedavali od dobroga Boga.

Zaistino je čüдно, pa potrebno se spomenoti, da je vsaki mali, najmenši napredek toga deteta spadno na soboto, na den, šteri je posvečeni bl. Devici. Njegova prva reč, prvi zobeki, prvi stopaj, a ravnotak njegovo odpotüvanje v nebo — vse to je bilo v soboto.

Gda je spao, je bio spodoben angelci. Bio je velki za svoj čas, lica je meo belordeča, vlase goste i svetlo-gostanove, lepo čelo, oči velke i rjavo-modre. Kak je bio jako čeden i razviti, se je za vse brigao, ka je bilo okoli njega. Bio je radost roditelom pa mamici i dedeki.

2. Živko je dobo brata.

Gda je meo prilično že dve leti, je dosta gučao i pripovidavao o malom brati, šteri se bo ešče rodio. Živko se je radüvao, gda se je zmislo, da dobi tovariša pri igri. Vsaki den je zajtra i večer je proso „mamiko maloga Jezuška“, da njemi naj pošle maloga brata,“ da njemi naj pošle maloga Marka, ali nikak ne malo sestrico.

„A zakaj to?“ — so ga pitali. — I odgovoro je: „Ar deklčicik nemam rad. Njim pri igri vsikdar 'trbej popüstiti, a mali bratec ešče meni popüsti.“

Njegova molitev je bila poslühnjena. L. 1916. je prišeo na svet mali bratec. Prvo srečanje malij bratov je nepopislivo. Da je Živko opazo maloga „punkača“, rdečega i nabitoga obrazeka, z zapretimi očmi i odpretimi vüstami, ga je dugo, dugo časa vardevao i ostro ogledüvao.

„Ali je to? Ali je to moj mali bratec? To, ka se v plenica jkota? — pravi nekak malo zaničljivo. „Pa gda se bova mogla imidva sküпно igrati?“ Probali so njemi raztolmačiti, naimre da je ešče detece za to premalo. Malo more počakati, dokeč malo zraste, se navči hoditi, gučati itd. Te reči so Živka slabo i malo potolažile, zato odvrne: „Pa bo to dugo trpelo? Ali ga ne bi mogli vömeniti z drüгим, vekšim.“ A tomi so se mati protivili.

Marko je svojemi vekšemi brateci, gda je prišeo na svet, prineseo medveda iz beloga baršona. Od veselja obime svojega medveda i ga krsti za „velko mačko“. Dokeč Marko ne bi doraseo, naj bi se z njim pošpilao; „velka mačka“ njemi je tak postanola najvekša i nerazdrüžлива prijatelica. Tak je ednok medvedi svojemi zavüpao: „Znaš li to? Moj mali bratec samo kriči i spi. Ali to je ne nikši žitek!“

20-ga je msg. Gibergues prišeo v Pariz i je okrsto Marka — Franca Ksaverija. Starejši bratec, šteromi so raztumačili ceremonijo sv. krsta, ar je pažljivo gledao i opazüvao krst, je zakričao, gda je vpamet vzeo, da z vodov polevlejo glavico deteti: „Jaz neščem, da bi z vodov polejvali glavicy mojemi malomi brateci! Prehladi se!“

Živko se je jako prilübo i privado pri malom brati. Včio ga je, kak se trbej prekrížiti, tüdi njemi je sam devao malo rokico i ga križao. I tak je detece dosta prle, kak je razmilo reč, znalo napraviti znamenja našega odrešenja. Spodobno ga je navčo metati polübe kepi deteta Jezuška i küšivati roke gospam.

3. Na grobi sv. Terezije od maloga Jezuša.

Proti konci leta 1916. je šo Živko s svojimi roditeli v Cannes, da bi nikelko tjednov preživeli tü. Opazo je, „da v tom kraji nema dosta hiš maloga Jezuša.“ Tü je po romanji „k našoj lüboj Gospej“ odložo po trej letaj, svojo belo-sivo oblekico. Tak se je privčo na farbo bl. Device, da je svojij žutij punčekov nikak ne šteo obüti. Dajka njemi je trikrat obüla, ali vsakokrat jij je dete jako nevolno zülo i njoj zagnalo v glavo. Gda se njoj je posrečilo dopovedati, da šče itak ostane dete bl. Device i da ga zato nede menje lübila, čeravno ne bi noso njene oblekice, dopüsti napol; a so šče nevolni punčeki mogli lepe reči pretrpeti. Iz šetanja se je povrno z malim bratom i dajkov ves blaten i razcotan, ar je na velko veselje Markeca skočo v vsako mlako, ki se je, gledajoč svojega starejšega brata, debelo smejao.

Leta 1917. pride Živko v Lisieux. Na grobi „male svetnice“ Terezike od deteta Jezuša, kam je nasredi zime prineseo cvetečij rož, je zvršo pobožno svoje molitve. Gda je šo iz cintora, je začno kapat sneg jako na gosto, na najvejšo radost Živkovo, ki se je veselio snegi, kak tüdi angel-ska karmeličanka, Terezija.

Naednok nepričaküvano zakriči: „O, zdaj več ne diši nikaj. Tam je tak lepo dišalo, tam na grobi sestree Terezije, o tak lepo — tak lepo . . .“

V Karmeli so njemi za edno vöro dali povohati i pridehnoti rože i dišecih kadil . . . „Ne, ne“ — odvrne on, „tam je bole dišalo, dosta bole kak vse to.“

4. Ka bi rad Živko postao.

Živko je gračüvao vse vekši, i kak je bio izredno bistre glave, se je za vse brigao i se je nikaj ne bojao. Lübo je stvar, jako ga je zanimao živinski i rastlinski ograd v Parizi, pa potem cirkus. Vsikdar je bio jako vednaki v guči, odkriti i reden. Njegove prilike so bile jako zanimive, skoro za počiti je bilo od smeha. Bio je takši, da njemi ne bilo para.

Ništernoga dneva pravi njegov oča, fiškališ na višešnjem sodišči v Parizi: „Vütro, to i to vöro čakam ednoga človeka. Včasi ga trbe ripe-lati v mojo kancelarijo. Smeječi se prefriganec včasi doda: „Ešče sem ne vido tak čüdne mujštre.“

Drügi den pride ob določenoj vöri tisti človek. Živko je jako pazo na te čas; vkradne se dajki i smükne v predklet: „Jaz bi rad vido to očino mujštro; hodi Markec, da bova vidla to čüdno mujštro.“

Ednoga dneva je bio Živko z materjov v nekšoj bunti; tū njoj po-kaže s prstom nekšo igračo, štero bio on rad meo. „Ne, te ne dobiš, ta je preveč mehka,“ pravi mati, „ta bi se ti naskori potrla, ne.“

Živko se je ne dao zmotiti, nego pravo je buntaši: „Vržite jo na kraj, prideva z dedekom i jo küpiva.“ I zaistino na drugi den pripela dedeka v bunto. Pazljivo nese domo velko kokoš iz papira, štera nese bilice iz čokolade. Živko je vsakojački šteo znati, kak je to mogoče, da bi lejko raztumači i mlajšemi brati, šteri se je ne mogo tej reči zadosta načüditi. I do večera je igračo srečno pokvaro.

Dokeč je ešče bio jako mali, ga je že vsakši mašin zanimao. Ništernoga dneva je v muzeji ostao celi den brez jela, samo da je lejko opazüvao reči.

Drugi den so njemi dovolili, da sme poglednoti tiskarno „Dobre štampe.“ Ostao je tam do tretje vöre odvečera. Mašinke so bili v deli, novine so prihajale iz mašinov ešče napol vlažne. Nekši mladi delavec je razumljivo tolmačo dečaki i njegovomi oči mašine. Živko je bistro poslušao i brez straha hodo gori i doli med tov čüdnov comprnijov. Gda je prišeo vö, je djao: „Gda bom vekši, bi rad bio gasilec ali mašinar na maloj železnici. Ali dnes se vagam že med tretjov rečjov, da bi bio tiskarnar novin „Križ“, da bi lejko püsto v delo vse te mašine.

Gda si je pogledno izložbo motorov i aeroplanov, se odloči, da postane velki iznajditel i da bo našeo mašin, šteri bo vekši od Eiffelovoga* torma, ki ga bo gibao.

Njegove dajke i vzgojitelice so sledka pripovedavale, kak ga je lejko bilo voditi za roko. Na šetanji je bio popüstlivi; nikdar je ne pregovarjao, nikaj je ne proso. Ne je bio lačen, ne žeden, niti se je ne tožo proti vročini i ne proti zimi. „Živko je“, — tak piše edna, — vsikdar bio zadovolen i veseli, a v globočini svoje düše priküplivi. Nikdar je ne bio razvajeni, pozabo je na jelo, če so njemi ga ne dali. Pri stoli je navadno vstano že pred zadnjov hranov, sladčecom, rekši: „Več sem ne lačen“, — i je vse odklono. Zvala sem ga po špajsi: „O ti neopačno telo!“ Celi den je hodo na lov za stvarci i metülci, tak da se je večer včasi že predmetavao od sna. Prijela sem ga za roko i odpelala spat. Oči so se njemi že same zaperale. Nalejci smo ga slekli; bio je že ves trdi, da se je niti ne geno. Gda so njemi oblačili robačo za spanje, so ga pitali: „Živko, ka pa tvoja molitev?“ Naednok je čüo, se spüsto na kolena poleg posteले i klečeč malo svojo večerno molitev i je ne nikdar skrajšao.“

Zajtra njemi je bilo prvo, da se je prekrizao. Prvi pogled je xrgeo na mali kep b. Device, šteri je viso pri njegovoj posteli. A prvi polüb je bio vsikdar materin.

* Eiffelov tören je dozdej najvekši törem iz železa v Parizi i sploj na sveti.

5. Mali naravoslovec.

Kda so leta 1918. Nemci bombardirali Pariž, so dečkenci preživeli leto nikelko v velkoj hiši v Dirji i nikelko v Tullinsi. Živka, šteri je bio že dober pešec, so izleti pofrišali. Jako so se njemi prilübili mali stvarčeki i meteki. Bežao i letao je za njimi, ali pa je z indijanskov prefriganostjov čakao pri cvetji. I glej ga, te čas je že držao stvarca ali konjička v prgišči. Tak si je napravo celo zbirko. Da ne mantra stvarcov, njim je dao povohati jecikovo kislino. Nato jij je zdevao na trneke i je kinčo z njimi stene v hiši, v šteroj se je igrao. Meo je posebno srečo, da je polovo vsakovrstne stvarce: včele, vse sršene i nikdar ga nieden na pikno.

Toga leta je prvokrat pomagao z mlajšim bratom pri prošeciji na Telovo. Cvetje sta metala pred dragoga Jezuška. Celi ogrječak sta obhodila i pobrala, da bi si napunila košarice, okrašene s čipkami. Večer po molitvi pa pravi Živko materi: „Velka čast je Jezuša gledati ali jaz bi Ga želo prijeti.“

I glej! — to je bio prvi izlev želje po sv. prečiščavanji okoli petelnoga dečaka!

6. Nikdar sem ne povedao laži.

Kda se je Živko vrno v Pariž, se je v dvema mesecoma navčo šteti i pisati i zrezavati kokoši s papira. A edne sobote pa so ga začnoli včiti katekizmuš. Za katekizmuš je včasi dobo volo, ali ne tak za biblijo. Kda so njemi pripovedavali od Ežaua i Jakoba, odložno pove, da se on toga več ne bo včio, ar sta vkanila i znorila starca Ižaka.

Vse njemi je bilo protivno i ga je čemerilo, ka je ne bilo istinsko, iskreno i pravično. Ništernoga dneva, da je mati naročila hižnici pred njim, da naj pove, če bi jo što iskao: „Gospa so odišli z domi“; i tak da ostane doma, se njoj Živko zgrabi okoli šinjeka i pravi: „Mamika, dve laži naednok, tvoja i sobarična!? Raj bi bio, da me zob boli, kak pa blekno neistino.“

Živko zdrav i črstev je ne poznao telovnij bolečin, zvün zoba. A ta je bila za njega najvejša bolezen. Pa tüdi to bi raj preneseo, nego, da bi razžalo i zbantüvao maloga Jezuša! Zavolotoga je lejko povedao v svojem betegi, šteromi je podlegeo: „Nikdar sem ne izvüsto laži.“

7. Kak se je Živko pripravlao na pravo sv. prečiščavanje.

Že kak dete je meo brigo i razumevanje za crkvene obrede. Pazlivo je v nedelo zasledüvao sv. mešo po svojem molitveniki. Sam je poiskao molitve, epistolo i sv. evangelij. Samo žmetno njemi je bilo, da ešče neve latinski, da bi mogeo izgovarjati iste reči kak mešnik. Rad je prihajao k večernicam. Bela hoštija v svestvi, rože, sveče, pesmi, vse to se njemi je jako povidlo. Vsikdar si je zgučavo, da je ešče premalo sveč. I vidlo se njemi je, da je nikdar ne zadosta lepo napravleno za dobroga Jezuša.

Vsako leto je v meseci maji postavo v svojoj hižici kep bl. Device. Okinčao ga je z rožami i svečami, z belimi i plavimi. I vsaki večer, prle kak si je vlego, je zmolo z Markom edno skrivnost rož. venca, pred svojim oltarčkom.

Kda je bio star 7 let, so ga vpisali na mali katekizmuš pri sv. Honoriji, da se tam pripravi za prvo sv. prečiščavanje. Obprvim je šo 8. decembra, na svetek Nevtepenoga poprijetja bl. Device Marije. Jako dobro se je včio katekizmuš i tüdi z bibliov se je nikelko zmero. Odzdaj je prenašao mala darüvanja, premagavanja, da se tak pripravi na prihod maloga Jezusa v svoje srce. Živki se je meso protivilo. Dobivali so ga ednok na den i to k obedi. Čemerio se je, da njegovi roditeli neščejo odstopiti od toga, da more jesti neso. Onoga leta, kda se je pripravlao na prvo sv. prečiščavanje, se je povsem premagao. Začetek je bio težek, ali kesneje je šlo redno. Vsakši grizlaj je šteo za malo žrtvico premaganja samoga sebe.

Ednoga dneva se je vračala vzgojitelica z obema dečakoma s šetanja od jezera v Bolonjskoj šumici. Ona opazi, da Živko ide po menje, kak je navaden i da ne skače naokoli. Kda so dospeli domo, ga züje i najde v punčuli eden mali kamenček. Nogavica je bila preglodana, a peta njemi je ogüljena i je očarnola. Živko je nikaj ne pravo večer; prle, kak so se vlegli, pride mama, da njemi poboža nogico, na šteroj je i meo ogüljeno kožo. Živko njoj pravi: „Mama jaz sem to sam rad včino, da malo trpim. Sam sem si vrgeo kamenček v punček. Dnes je petek, smrtni den maloga Jezusa i da sem ne jo mesa, sem ne doprineseo nikše žrtve, zato sem to iznajšeo. Ali nikaj ne pravi, jaz o tom nisem nikaj povedao gospodičini. Ona bi ne razmila. Pomisli, ona mi je pravila, da je sv. prečiščavanje zamo za Vüzem, tak enkrat na leto. Kda jaz enkrat poküsim Jezusa, jaz ga bom bole pogosto primao.“

To je oni isti Živko, ki se pri kreganji z bratecom süne na njega i njemi pošteno pripela kaj za klepotec. Marko joče i krči, a Živko: „Ne kriči tak jako, ar sem ti samo edno prisolo zavolo priprave na sv. prečiščavanje. Če se ne pripravlam, bi ti privoščo dve ali tri.“

Po četrkaj, kda so špio dokončali, je Živko bio mali apoštol med tovariši menšimi, ki so ešče ne pohajali na navuk katekizmuša. On jih opomina: „Prositate svoje matere, da vas naj pošlejo k prvomi sv. prečiščavanji z sedmimi leti kak mene. Ne popüstite se, povejte, da vas mali Jezuš zove. A na konci dodenite ka zato tüdi, ar je sveti oča pravo: Potrebno je potrebno!“

Vsikdar je želo, da njemi oča pripovedavlejo o romanji v Rim, kam so hodili s skupinov vseučitelišnih dijakov okoli vüzma l. 1908. I o tom, kak so vsi bili genjeni, kda so se Pij X. priklonili francoskoj zastavi, štero je držao Živkov oča i jo küšno. Živko je zbrano poslüšao, kda se je

gučalo o sv. oči, o Vatikani, o Rimi. Sanjaro je o toj lepoj poti. Njegovi roditelje so njemi obečali, da bodo pa šli, i tudi on, leta 1925. ali 1926.

„Potrebno je iti i viditi sv. očo“ pravi, „ali ne?“ „Te njemi bom povedao: „Sv. oča, jako vas ljubim, ar ste povedali deci, da naj prejmejo sv. Prečiščavanje v 7 leti. Tak sem srečen, kda se zmislím, da bom skoro lejko prejeo maloga Jezusa.“ — „Ali to je njegovoga svetost Benedikt XV. šteroga boš ti vido, a Pius X. so izdali ono zapoved o sv. prečiščavanji!“ — „Pa to nikaj ne škodi, papa je papa, a jaz jih rad imam.“

Štiri dni prle je bio na düh. vajah, štere so držali pri sv. Honoriji za tiste, ki so šli k prvomi sv. prečiščavanji. Popisati ščemo njegove opazke, štere si je zamerkaao v svojo knjigico pri dühovnij vajah :

Prvi navuk: Nebesa ali pekeo. Na sveti smo zato, da spoznamo i ljubimo dobroga Boga i tak zadobimo večno zveličanje. Tam bomo z Njim srečni na vse veke. Potrebno je biti moder, se premagati, prenašati žrtve, i činiti ono, ka nikaj trüda košta, za Jezusa ki bo v nedelo prišeo v naša srca.

Drügi navuk. Glavni greh i glavna napaka. Roditele se more poslušati, ki so namestniki boži. Poslušati trbe popolnoma, rado i veselo. Mali Jezus je vsikdar rad bogao svoje stariše. On je naš vzor i mi smo njegovi mali prijateli.

Tretji navuk. Moka Jezusova. Dober Bog je prišeo na te svet, da nam pokaže, svojo ljubav, a trpo je, da zadoščenje prikaže za naše grehe. On nas ljübi bole, kak od nas nieden ne more tak ljubiti. Naši grehi so ga na križ razpnoli. Ogibao se bom vsakoga vekšega greha, če bi pa ponesreči spadno, nesmem iti prle spat, kak se spovem i prle iz srca ne obžalljem.

Štrti navuk. Trüdo se bom, da se premagam. Jaz sem mali vojak Kristušov. Moja glavna napaka je nemarnost. Spodobno je, da dobromi Jezusi obečam, da jo bom premagüvao. Da njemi po volí včiniim, se morem siliti na delo, se navčiti šolske naloge, i spunjavati svojo dužnost. Jezus je tudi delao. Jaz sem njegov mali bratec, pa ščem, da se včim i delam, kak i On, iz ljubavi do Njega.

Peti navuk. Vsaki den morem doprinesiti nekaj malij žrtev, ki me bodo koštale nikaj trüda. Odpovem se toj ali drügoj maloj reči za Jezusa, ki nas na telko ljübi: mnogo bole, kak naša mama. Sv. prečiščavanje je vrastvo, a Jezus naš prijatelj. Potrebno je, da se pogosto prečiščavlemo, da se občüvamo čiste i dobre. Jezus je ostanovo najsv. Oltarsko Svestvo, da ostane vsikdar pri nas, da nas nikdar ne ostavi, da se lejko k njemi obrnemo v žalosti, kak i v radosti.

Šesti navuk. Kda bomo stopili k sv. prečiščavanji, moremo na to že naprej misliti i se pripraviti. „Metati rožice malomi Jezusi“, tak je dja'la mala Terezija od D. Jezuška, ka pomeni prinašati male žrtve Jezusi.

Sedmi navuk. Dober Bog nam je dao najveške svedočanstvo ljubavi stem, da je nastavo sv. Evharistijo, (oltarsko svestvo) hoteč blii vsikdar med nami. Nej se ga zato trbe bojati iti ga pogledat v cerkev, se z Njim pogovarjati, kakti z svojim prijatelom. Pogostoga trbej prijemati v srce i se vsikdar pripraviti na njegov prihod.

Odlučijem se: 1. Vsaki den opraviti jütrašnja i večerašnja molitev.

2. Ne sme minuti den, da nebi Jezusi prikazao bar edno žrtvico, ki me bo stala nekaj trüda.

3. Trüdo se bom, da ne bom nemaren; bole se bom včio, da postanem lepoga dneva Jezušov dühovnik.

Moj Jezus blagoslove me: daj, da te vsikdar ljubim s celim svojim srcom!

8. Veliki den i Jezušova skrivnost.

Te zapiski sedem i pol leta staroga dečkeca, očivestno kažejo vreni, natenčni i odkritosrčni düh Živkov.

V soboto je šo k prvoj sv. spovedi. Nato je šo, da zbroji svoje žrtvice. Našteo jih je 118 v mesec dni. Bio je jako veseli i zadovolen. Po nemirnom spanji je že ob petih pribežao v materno hišo.

„Mati, mati, dnes je, dnes . . . naš velki den! Friško me obleči!“ Dečkeca so šteli prepričati, da je ešče prerano, ali zabada. On je mislo samo na dragoga Jezuš!

On se je teda prvokrat prečesto v nedelo presv. Trojstva l. 1921., pri sv. Honoriji! *Prišesto se je v sredi med očom i materjov!* v navzočnosti dedeka i mamice, tetice i vüčeka i maloga Markeca. Ka se je godilo v toj tak čistoj i velikodüšnoj düšici pri prvom srečanju i objemi z svojim Bogom? Jezuš je pogledao na Živka. On ga je zlübo i je šteo, da bo te odebrani mali cvet ves njegov.

„O moj mali, dragi Jezuš“, je šepetao deček, — „jaz te lüvim, jaz te lüvim bole, kak vse drugo. Da ti to dokažem, zato zavolo tebe odstavim vse i bom tvoj dühovnik.“ Jezuš pa se njemi je nasmehno i odvvrno: „Tüdi jaz te lüvim, moja mala, bela lelija. Ali ti ne boš moj dühovnik; ti boš moj angelček. Svet bi te oropao tvoje lepote. Naskori te vzemem k sebi, v nebo“. Živko se je nasmejao — pun zavüpanja.

Celi den je bio izredno veseli. Ali mogoče zato, ar so bili dedek, mamica i pa rodbina pri njih? Ali bole zavolo daril, ki jih je dobo? Njegova vöra? Ali zato, ar je bila cela hiša na njegovo čast okinčana z najlepšimi rožami? Mogoče zavolo posebno dobroga obeda? Gotovo, sigurno ne! Živko je bio presrečen, ar je najšeo svojega Jezuš!; zato ar je zvedo za edno skrivnost, ka je znao, da ne bo meo Jezuš! za eden den samo, nego, da bo naskori šo k Njemi za večno. To njemi zavüpao njegov veliki prijateo, Jezuš sam. A večer, kda je prišla srečna mati, da dene dete spat i ga obine v postelki, ga pita, kak se počüti. Kda čüti, kelko sreče ma v svojoj deci, se vsikdar boji, da jih ne zgübi!

„Drago dete, si li srečno?“

„O da, mama!“

„Si se li lepo molo k dobromi Jezušeki? Pa ka si ga proso?“

„Jas sem Ga ne za nikoj proso, pa zakoj bi Ga! On, Jezuš, „On je gučao meni. Jaz sem Ga pa samo poslüšao i samo sem pravo: „Da, dragi Jezuš!“

Na dele je nikaj ne šteo povedati svojoj materi; spüsti svoje duge zimice na oči, da mati ne vgoni i ne zve, kaj je v srci. Po tri i pol letaj bo njoj deček vse povedao v svojem betegi, šteri ga bo tüdi odneseo.

Živko je znano za skrivnost Jezušovo, znao je, da bo „mladi vmro.“ Meo je odločnosti, moč i koražo, da nikaj ne pove od toga materi, ar bi ovak jako mnogo trpela. Od toga dneva se je te nadebuden, živ i veseli deček prec i spremenio. Opažalo se je, kak se večkrat zbere dūhovno, kak zori. Ponovno je pravo: „Čemi je to kaj vredno? za to kratko vreme . . .“ kak, da njemi je čisto vseedno.

Svojemi brateci je podaro najlūbše svoje igrače, z Markom i prijatel i je zamenjao skoro vse igračke, ki jih deca nosijo po žepaj. To zmenjavanje je bilo „dober poseo“ za maloga i njegove prijatele.

Živko je tūdi nadele pridevao svoje opazke, včasi jako dūhovite; ali opazilo se je, da samo ono pove, ka šče i kda šče pa kak šče. Po špajsi so ga zvali „za diplomata-poslanika“, ar je nikdar ne nikaj noroga včino ali povedao. Ali tūdi medtem so ne vsejnole njegove šale popunoma. Ovo edna prilika! Mati jiva navčila, da na tramvaji vstaneta, kda varata kakšo starejšo gospo, ki stoji pa njoj ponūdita svoje mesto. Ednoga četrtka — ar sta se celi den dečkeca špilala s prijatel i, sta bila prec i otrūjena, — sta sedela v tramvaji na trdoj klopi. Nato grofica Fontgalland da znamenje starejšemi sini Živki, da vstane i da mesto starejšoj gospej, ki je vstopila. Živko jo pogleda i zapita: „Mati ti teda štimaš, da je ta gospa zadosta stara, da njoj jaz odstopim svoje mesto.“ Vse se smeje! Gospa pa zavzema svoje mesto. A Živkova mati je bila srečna i na svojoj postaji z veselim nasmehom iztopi z dečkecama.

9. V školi lūboga Jezuša.

Po prvom sv. prečiščavanji je deček redno pristopao, vsakih 14 dni k stoli Gospodnovomi, kesnej pa vsako nedelo. Kda je kakši svetek spadno na delaven den, bodi vekši ali menši, pa so njemi pravili, da naj ide k sv. prečiščavanji, je odbio opomin z tem neobičajnim odgovorom: „Ne je spametno prečiščavati se, kak to činijo drūgi, zato, ar je svetek, ali samo zato, ar se tūdi drūgi prečiščavlejo. Za maloga Jezuša i njegovoga Živka je vsikdar svetek, kda se zdrūživa. Mi se ne brigamo za takše svetke, ki je drūgi svetijo, ka so na te ali oni den.“

Po popisanji edne njegove vzgojiteljice: „Živko je bio globoko po-božen. Njegova iznajdliva pamet se je vrgla i nagnola k sv. veri. Njegova vera, njegovo nadnaravno mišljenje je bilo đele, kak njegova starostna doba. Kak da ga nikaj nebi vznemirjalo. Pri njem je bila nekša nezavūpnost, ka bi lejko nazvali dūšno šparavnost. Ne je dao, da se što vtiče v njegove misli, boječ se, da ga ne bi razmili. Bio je nageo, ognjevit, ali znao se je obvladati. To se njemi je tak posrećio, da ga je on, ki ga ne poznao v dno dūše, držao za mirnoga, ravnodūšnoga i za preveć dobroga kak se je to na prvi pogled vidilo.“

* Cestna železnica.

Od prvoga sv. prečišćavanja se je Živko prevčo, da dvakrat zmoli na den dugo molitev iz katekizmuša. Na večer je prisilo svojega maloga brata, da njemu odgovarja, kda je klečao pri svojoj šampeti. Veselo jiva je bilo poslušati, kak si spitavleta dūšno vest. „Pitajva svojo dūšnovest.“ Živko, zadosta razmišlen je izpitavao se, ali se je nikaj ne mogeo spomniti; Marko njemu je pa edno za drugim računao: „Ti si mi to igračo razbio; sobarici si pravo: Vi ste nori. Nelepo si odgovarjao oči. Meni si povedao dve grobjanski reči, ednok si me plūsno.“ — A Živko na to: „Tvoje igračo sem mogeo razmetati, da vidim ka je notri. Ne je greh Dionizi praviti, „da si nora;“ to je istina. Ona je zaistino bedasta. Tebi sem dao plūsno, ar si jo pošteno zaslužo! Ali ti? Ti si me z nogami brsao, ti si me juštao za vlase, ti si me vgrizno.“

To štūkanje i spovedavanje bi se potegnolo v večnost, če nebi prišla mati i dokončali molitev brez nadalnoga kreganja. Leta 1919. je Živki vmrla stara mamica, gospa de Felines. — Kda so njemu to povedali, pravi: „Nej trbe jokati. Ona je srečna. Našla je svojo hčer i moža, o šterih mi mnogo pripovedavala. Ve je tūdi nebo velko, tam se pali vsi najdejo.“

10. Mumije i mrtvečke glave.

Že kak mali deček je vlekeo Živko gospodičino i maloga brata v muzeje. Želo je, da njemu vse raztolmačijo. Posebno se je zanimao za stare reči. Starino je rad meo, ar je meo razum za lepe stvari. A pravo strast je kazao za mumijami (balzamerana mrtva tela) v muzeji Guimet, kde je preživo duge vōre svojih cvetočij dni. Kda se je vrno domo, si je delao razna pitanja. „Kak se balzamera? S čem se balzamira? Ali je to dragi poseo? Tūdi jaz bi rad bio balzameran, kda vmerjem!“ itd. Njegova družina je držala takši guč za malo preveč mrtvečki, ali Živko se je nikdar ne bojavao smrti.

Ednoga dnēva, v velkom obitelskom domu Dauphiné-i, kde so deca po svetkaj stanūvala, so pritrūcali Živka, njegovoga brata i prijatele, da idejo po nikoj na hižo i pivnico. On najde mrtvečko glavo, zgrabi lobanjo, jo friško opere pri stūdenci, obriše z robčekom, pa jo postavi na sto v svojoj hižički. Kda jo je vzgojiteljica v pamet vzela, prestrašeno zakriči: „Ali Živko si ti znoro?“

„Ne, gospodičina, vi ste nori, da se toga plašite. Ščete ali neščete, ednoga dneva bote tūdi vi tak vōvidili!“

Gospodičina se pritoži starišom. Živko pa je na vsakši način šteo obdržati to glavo i špilajoč se z nojv si pogučavle: „Kak so oni nori, ki neščejo, da mislijo na smrt.“

Samo, da so njemu namesto lobanje ponūdili lepi omarek, nevolno njim prepūsti glavo, štera se je nato nindri zgūbila.

Zdaj se je najraj špilao s svojim omarekom. Sam je delao male obleke. Za prišparane peneze si je kúpüvao šrafje. I z svojim malim mehaničnim i električnim motorom je delao male mašine, na veliko začüdenje mlajšega brata.

Leta 1921. z pol sednim letom, v časi, kda vzgojiteljica ne ravno pazila na njega, spadne Živko v škednji v edno globoko jamo. Sreča, da je nikša mala deklička bila telko čedna, da ga je zgrabila za rob obleke i ga zavlekla na kraj, pa njemi je pomogla iz vode, prlé kak so okoli stoječi celo reč opazili. — Kelkokrat je Živko toj deklički prigovarjao: „Prosi svojo mamico, da ti dopüsti ili k sv. prečišćavanji. Vidiš, jaz sem mlajši od tebe, pa sem že dostakrat prejeo dobroga Boga!“

Čüdna dogodba! To dete je vmrlo po 14 dnevaj, med igranjom, kak je prijelo sv. obhajlo.

V oktobri i novembri je bio Živko družban pri dvojnóm zdavanji. Svojo družbo je dobro vršo. V cerkvi se je med vsov decov najlepše oponašao z svojov mirnostjov i pazlivim držanjom. Istoga leta je eden od svedokov pitao za Živka.

„Ja té dečkec je že 2 meseca v nebi!“

„Kak? O te dober dečkec? Njegovo obnašanje me je začüdivalo. Meo je podobo Angelca!“

V jeseni je bio Živko sprejet med dečke-križare (viteze) presv. Olt. Svestva. Bio je točen na mesečnih sestankih. Od toga dneva je sprejemao sv. obhajilo vsakši prvi petek v meseci. — V svojoj bolesti si je zvoló, kak za svoje zadnje sv. prečišćavanje, prvi petek. Pri toj priliki je djao mlajšemi brati: „Tüdi ti si tak nastavi!“

11. V zavodi sv. Alojzija.

Leta 1921, je začeo Živko hoditi v školo v jezuitskom zavodi sv. Alojzija Gcizage, v Franklinovoj vulici. Bio je iznenaden, kda je dobo zavodsko kapo kak vojaško. Včasi je zlübo svojega „Franklina“, kak nazivljejo nakratko te zavod. Prve tjedne se ga njegovi tovarišje dosta dregali. Ali on bojazlivi i strašlivi je ne nikaj odgovarjao. Drugači doma tak koražen, bio je Živko v zavodi pravi strašlivec: malo je gućao, ogibao se je iger, kde se je trbelo kaj sükati, bežati i skakati. Kelkokrat je bio kaštigan „ar se je ne špilao.“

Vćio se je ne ravno mnogo. Bio je srednji diják. Prve dni je bio ešće splašen, zato njemi je bilo težko v razredi. Navajen je bio na svojo vzgojiteljico, zato njemi je zdaj vsakši poseo težje šo od rok. On namesto, da se malo popašći, je püsto pisanje, i raj bi risao i rezaó iz papira me-teke, ali bi kelo kakše kaštulice za mühe. V „Franklin“-i je bio jako vrli, miren i se je nikaj ne nevolivao. Bio je precí ravnodüšen na svojem mesti i za svoje ocene. Prvo leto je meo vsikdar dobre ocene, gvüšno vsikdar

„izvrstno“ i njegovo ime je vsikdar bilo zapisano na častnoj tabli. Ali kda so delili kakše nagrade, je vsikdar skoz spadno.

Svojim roditelom, ki so se zavolo toga žalostiti je djao: „Zakaj trbe to, bodo vsikdar prvi i zadnji.“

Svoje dužnosti je naglo zvršavao, samo da se jih reši. Svoja pitanja se je navčo slabo, ali pa samo nikelko. Ali zato, kda se je vrno domo opoldne, ali na večer, bi se li poglobo v štenje Fabreovih knjig od stvarcov, bi li znajšeo nove mašine, ali delao s svojim brzojavom brez droda.

Nikdar je ne šteo šteti knjig „Otroške knjižnice“, nego navdüşüvao se je za štenje prirodoslovnih znanosti. Sam se navčo igro šak i se je preci spopuno v igranji. Ne se je mogeo včakati, da se začnejo včiti fiziko, kemijo i prirodopis. Odkrito je priznao: „To me ne zanima, ka nam v razredi pripovedavlejo, na to niti ne pazim, nego mislim na druge reči ali na iznajdenja, štere bom jaz iznašeo.“

Jako rad je meo „Franklina“. Vnogokrat so ga v tej trej letaj, ki jih je tü preživo kak zvünski dijak, zadržali „*prek obeda*.“ Na večer je djao samo materi: „obed je bio prvovrsten!“

Ta njegova nemarnost je zaistino občüdüvanja vredna i pravzaprav nerazumliva. Kesnej bomo najšli vzrok tomi i jo bomo razmili. Ona je postala glavna slabost dečkeca, da gotovo edina njegova pogreška. Ali on se je niti ne potrüdo, i tüdi malo ne, da se kaj pobolša. Nikak, ki je dečako jako dobro poznao, je djao materi: „Ta düša, ki na sebe nikaj ne da, bila je tak vednaka, tak lepa, čista i tak izrazite poniznosti. Poznnavši Živka, kak jako spametnoga dečka, sem se pogosto pitao, ali njemi je ne božanski Vučiteo zapüsto „breme nemarnosti“, kak je pogosto djao deček, da ga občüva v njegovoj prelepoj poniznosti?“

Kda so ga roditelje karali zavolo nemarnosti, pravi: „O da, to je moja glavna napaka. Ali ta je najmenša od 7 glavnih grehov, ar se te vrstijo po velikosti: i nemarnost je slednja, teda je najmenša, dokeč je gizdost, ki je na prvom mestu, najvekša.“

1922. leta, kda je sv. sto papov ne bio zaseden, je vsaki večer do-
dao edno „Zdravo Marijo“ za novoga sv. očo. Iz novin „Križ“ je izrezao kepe vseh taljanskih kardinalov. Večer kda se je vrno z škole, je skakao od radosti: „Častiti oča, ravnateo so nam povedali, da mamoo novoga sv. Očo. Radüjem se, da se zove Pius XI., kak oni, šteri je pravo, da naj s sedmim letom pristopimo k sv. prečiščavanju!“ (Pius X.) Beži, da poišče med svojimi papiri kardinala Rattija. „O kak so mili! Oh kak se mi vidijo! Kda bom velki, bom iznajšeo novi aeroplan, v njem odletim, da jih vidim i njim ga podarim, da se bodo lejko šetali z njim nad vatikanskimi ogradi.“

Ednoga četrtka zadvečera gleda Živko v „Novom cirkusi“ naslonjen na lakte, a z odsotnim dühom, mlade skrilibriste.

„No, ka delaš zdaj, ljübo dete!“

„O, gospodičina, stojim, da preštem eto deco i odraščene, pa se pitam, kelko med temi lübi dragoga Jezuša! vörvlíte mi, vütro bom pri sv. prečiščavanji molo za vse te iz cirkusa.“

„Tüdi jaz, tüdi jaz,“ je djao mlajši brat, ki je vsikdar pripravlén nasledüvati starejšega.

Par minot za tem sta pa oba dečkeca bila vesela i se debelo smejala i pluskala.

Kda je Marko šo k prvomi sv. prečiščavanji, njemi Živko pravi: „Tvoja glavna napaka je besnoča! Ti se pogosto čemeriš, ali proti tvojoj besnoči Pasteur* — nemre nikaj pomoči.“

Živko je ne rad popevao niti je ne lübo mužike. Dosegno je, da so njemi dopüstili, da se več ne hodi včit glasovira, ar je ne meo niti najmenše vole za to.

Mesto toga je začeo risati. Prle, nego se je navčo osnovne črte risanja, je prihajao iz škole s mnogimi karikaturami.** Narisao jih je z par linijami s klajbasom. Starišje, kda so je zagledali, so se težko zdržali, da ne prasnejo v smeh.

„Kda ti to rišeš?“ „Za časa škole!“

„Ali si ti eden nemarnjak!“

„Itak sem ne nikdar brez posla. Iznajšeo sem več vrst skrivnoga pisma, da lejko svojim tovarišom pošilam tajne cedle. Rišem načrte, štere bom z svojimi mašinami zgotovo.“

Živko si je vsikdar zbirao za tivariše čedne, najčistejše, najbolje odkrite dečke. Po njegovoj smrti so vnoge matere pajdašov iz Franklina pisale grofici Fontgalland: „Moj sin, ki je jako rad meo vašega, ga pomilüje i je jako žalosten zavolo njegove smrti. Vaš sin je bio tak dober, tak vrli i odkrit! On je bio najmirnejši v celom razredi.“

Živko je ništernoga večera pravo svojoj materi: „Jezuš, mali Jezuš je bio dober i ponizen. Jaz sem vrli samo v školi, ali nikdar doma, ali mislim da sem povsod ponizen!“

I zaistino nikdar je ne znao, ka je gizdost, prevzetnost, samoljübbe. Nikdar se je ne hvalo. Jako dobrohoten, nikdar je ne gučao od tovarišov kaj božnoga. Dopadenje njemi je bilo povsem tüje. Ne je nikdar pazo na obleko ali obüteo. Kda se je na vulici srečao s siromaškov decov, zamazanov i cotavov, prijateljsko njim je podao roko i je obdarüvao s kakšim darilom. Nekoga zimskoga dneva bi jako rad podaro, kak je priznao svojoj mami, kda se je vračao iz Franklino, svoj plašč, ednomi sirmaškomi dečkeci, štéri je po vulici jako kašlao.

* Pasteur je iznajšeo zdravilo proti besnoči.

** Smešni, ne pravi kep človeka.

Ravnotak, Živko je nikdar ne druge prekašao, niti je ne bio svojeglav. Nikdar se je ne zagovarjao. Bio je do dna duše dober. Lejko si ga karao i kaštigao. Po vsem mali ešče, kda je izvršo svojo kaštigo, pribelžao je k materi, jo je polübo i obino.

12. Živko vči svojo mater i odklanja nezaslūženo pohvalo.

Oba brata sta se jako radiva mela i malo kda sta ne bila vküp Marko je naravnost bio začaran, zalüblen v svojega starejšega brata.

Leta 1922. je Marko meo bleke. Njegova mama se je odtrgala od vseh drugih i je samo njemi dvorila noč i den. Isti den, kda je Marko vstao, pa zbeteža Živko. Vrže se v materno naroče: „Mama, glej na meni se prikažüjejo čarne pike. Kakša sreča! Zdaj je na meni red, vzemi me v tvojo hišo i čuvaj me, pa me ne zapüsti, kak si nej zapüstila Markeca.“

Kda je ozdravo, so odpotüvali na staro imanje v Dauphinej na veliko radost decé.

Tü je njihova hiša ravno poleg cerkvi. Plebanoš i kaplan sta zavolo nikše parižanke rano slüžila sv. meše. Zato je Živkova mati jako zaran odišla k sv. prečiščavanji i se je samo malo zasükala v svojo obleko, da se po sv. prečiščavanji konečno i redno obleče. Živko je to opazo.

„Kak je pa to mama, za edno jedino svojo prijateljico se oblačiš v lepe plašče, a kda premleš Jezuša, krala nebe i zemle, ne delaš tak i ideš v spalnoj robači pod plaščom? O jaz te ne razmim!“

To opominanje je nekaj pomagalo.

Ednoga sparnoga popoldnéva, kda je toplomer v senci kazao 40°, oba brata opazita, da je njihova vzgojiteljica zadremala v igralskoj hiši. Čeravno njima je bilo prepovedano vöiti zavolo velikoga spara, itak sta odkörila na škegenj. Spomnila sta se, da njima je bilo prepovedano polevati rože, a itak bo to dnes dvojno veselje, dvojni vžitek, da se pošteno zmočita kda zajmleta vodo, s šterov spoljeta žedno travino.

Odišla sta skoz gredé, da si vzeteta z stub potrebno posodo za polevanje.

Ali joj! Popolnoma nemogoče! Ročaji posode so bili tak segreti, da se ne dalo za nje prijeti. Vročina jiva odvrnola od nakane. Vrnola sta se rasrdjena i čemerna. Kda jiva je večer gospodičina po molitvi, pohvalila zavolo poslušnosti, Živko zakriči:

„O ne! Jaz sem naratao Marka, da ne vboga i da ideva polevat rože v škegenj, ali ne sva mogla držati posode za zalevanje. Bile so preveč žareče, gotovo sva se tüdi opekla?“

Njegova velka poštenost je ne prenesla nikše pohvale, štere si je ne zaslüžo. Pohvale so njemi nikdar ne bile povoli. Kda so ga poznanci hvallili, je zprva bio tiho, ali kesnej je djao: „Ta peršona? O, ne vidi se mi! Ona se mi preveč šče priküpiti, ali toga nemrem prenesti.“

13. Živkovo premagüvanje.

Ništernoga dneva je šo Živko k sv. meši pod pazitelsvom svoje vzgojiteljice, da stopi k sv. prečiščavanji. Ona njemi pravi: „Ščeš dnes moliti v moj namen?“ Dečak obeča. Neposredno pred podigovanjom se obrne k njoj i pravi na polglasno: „Gospodičina jaz sem molo za vas.“ Kda sta šla iz cerkve, ga opomina, da se ne sme po podigavanji včasi gučati: „A, ja,“ dene „Kda vsi sklonijo glave, jaz podvzdignem svojo glavo i gledam na dobroga Boga, pa Njemi pravim, za koj ga dnes prosim, — to je moj čas!“ — „A zaistino ne za zahvalo,“ dene vzgojiteljica, „kda je dragi Jezuš v tvojem srci.“ „O — odvrne dečak s smehom na vüstnicaj — „to je ne isto; te Jezuš guči meni, a jaz ga samo poslušam i vživam.“ I ne šteo Živko nikaj več gučati, nego se požuri i skače zdaj po ednoj, zdaj po drugoj nogi.

A naskori si je pogučao: „Nejlübša reč je praviti dobromi Bogi: ja! Če nebi pravila bl. Devica pri angelskom nazveščavanji, — ja, — gde bi bio dnes svet?“

To je bilo onoga leta, kda se je odločo, da premaga samoga sebe v boji proti nemarnosti, svojoj glavnoj napaki. Živko je odzdaj vršo svoje dužnosti tak natenko, da so ga mogli pohvaliti, kda se je vraćao v „Franklin!“

Navčo se je na pamet več pesmi, pravlic, če ravno se je ne rad vćio z glave. Kda je ednok edno povedao brez pogreške, ga mati obine od radostj i njemi pravi: „Kak si me razveselilo, drago dete, ali kak bo Jezuš zadovolen, da tak lepo napredüješ!“

„Da“, odvrne Živko. „On mi je to že pövedao. Samo toga ne vem, če bo to ostalo, té moj trüd! To je preveč lepo!“

14. „Velki i mali“ dedek.

Po svojih izletaj je Živko nabrao vsefele stvarcov, kanjičkov, metekov i drugih, štere je znao lepo popisati i od vsakoga povedati njegovo šego. Spoznavao jih je iz Fabreove knjige ali po pripovedavanji dedeka, ki so preveč štimali svojiva vnükeca i teva sta njihovo ljubav tüdi v punoj meri vraćala.

Najvekša kaštiga za Živka je bila, kda je pri obedi ne smeo sedeti poleg dedeka. Če tüdi je hiša bila puna lückij, gostov, Živko je vsikdar ostao na svojem mestu, na levoj strani dedeka. Za razloček je dedeka z očine strani zvaó „za velkoga dedeka,“ a dedeka z materne strani pa „mali dedek“ — po njihovoj velikosti.

L. 1923. je „mali dedek“ g. Mathevon, naglo vmro. Živko, šteri se je ne plašo pred smrtjov, se potegne na posteo i obine onoga, šteroga je več ne bilo. Z rokov ga poboža po vlasaj, popravi njim mustače, zgućavajoč, ve so praj nikši mrzli hladni. „Ne trbe jokati!“ je djao mamicu,

vsoj potroj od žalosti. „Mali dedek so v nebesaj. Oni so pri dragom Jezuš. Smrt so vrata, skoz štera moremo iti, da ta pridemo.“

Čuo je od nikše matere, štera je na smrtnoj posteli i ostavlja petero drogne dece. „Sirotice“, pomiluje Živko! „Bom proso bl. D. Marijo, da njim ona ešče ostane; ta i ona je njihova mati.“

Istoga leta je zgübo Živko svojega drugoga dedeka, grofa Anatola de Fontgallanda. Kda je prijeo slednja svestva, je pravo Živkovej Materi: „Nikdar se ti ne bom mögeo zadostno zahvaliti, ar tebi sem dužen dve največšivi sreči svojega življenja: mojiva dva vnükeca. Včini iz njiva velkiva človeka, da se darüjeta za sv. Matercerkev i za Francosko domovino. Rad bi ešče živo, da vidim Živka i Marka z 20 letom! Moj Bog, darüjem ti svoje življenje za njihovo srečo!“

Živko se je zato vnogo žalostio za dedekom. Genole so ga reči, štere so se vse vresničile.

„Naglo jih bom nasledüvao. — V družinskoj gröbnici, na njihovoj strani bom počüvao. — Mnogo pišejo od njih novine. Tüdi od mene se bo nekaj štampalo po mojoj smrti.“ Vse to je gučao čisto mirno i s popunov ravnodüšnostjov.

V soboto 1. 1924. je Živko prvokrat šo sam v Pariz i šo je po vullici Pompe, deset minot od svoje družinske hiše, da si küpi knjižico. Od pepelnice naprej so njemi dopüstili, da sam hodi v školo i da se sam vrača, i to ga je jako veselilo.

Ednoga večera je nikelko zakesno, ar je pazo na ednoga pajdaša. Njegova mati je mela sto brig za njega, zato ga je pokarala i njemi pokazala, kak je bila nemirna, zavolo njega. „Ali zakaj se strašite? jaz mam angela-čuvara poleg sebe; ali na to nikaj ne mislite?“ pravi deček mirno i pun žive vere.

15. V Lurdi.

Leta 1924. sta pelala grof i grofica Fontgalland svojiva dva sina v Lurd. Živko je bio ves iz sebe od navdüšenja. Dva dneva je zaporedoma pristopo k sv. prečiščavanji v „votlini“. Ponovno je pio vodo iz čüdodelnoga stüdenca. Küpo si je steklenico, da si nese nikelko te vode domo v Pariz. Natenko si je ogledao baziliko. Šteo je po kolenaj priti na stube križne poti i priti v vukovo-jamo. Večkrat je sam odišeo dol v votlino. Tü se je na kolenaj z razprestretimi rokami pogučavao z bl. Devicov „svojov nebeskov materjov“. Vsakikrat se je vrno od tü pun nebeske radosti v očaj. Eden den, pred odhodom iz Lurda, pravi potihoma svojoj materi: „Prečista devica Marija mi je zavüpala edno skrivnost.

„Povej mi, drago dete, povej!“ ga prosi mati nevolno. „O ne! Skrivnosti so samo za dva, nikdar za tri. Ne bom povedao!“

Joj, kak, da bi oster nož porino v materino srce, kda je zvedila za skrivnost bl. Device, štero je povedala njenomi sini:

„Pridem naskori po tebe, ti boš v ranoj mladosti vmro.“ Kda je na povratki vlak pelao mimo „votline“, Živko je stao pri okni i metao poljubce proti podobi prč. Device.

„Mi se bomo skoro povrnoli, ali ne!? — o da, naskori!“ Šest mesecov po tom je bio Živko že v nebi.

Po povratki iz Lurda je Živko naednok postao pobožnejši. Vsaki večer je molo edno desetinko čisla v svojoj posteli, i posebno rad je gućao od bl. Device Marije. Nad svojov posteljov si je obeso kep lurške jame, a „Devico od oslobodjenja,“ je pa postavio na svoj stolek, da jo leži vidi. Pri igranji so ga pogosto vidili, da se je nikam zamislo. Kep bl. Device je kinčo z najlepšimi rožami. Ednoga dneva se je gospodičina prestrašila, ar je nej čula larme dečine, pa je začne zvati i iskati. Pribežita vsa zamazana iz škegnja, puna smeha i guća, kak sta napravila dober špajs.

„Odked sta se pritepla tak blatniva?“ — „Ovo“ odvrne Živko, „mislím, da Marko premalo moli, pa sva sküпно zmolila edno skrivnost rožnoga-venca klečeća na zemli i je škropio dež.“

Vse vzgojiteljice ednoglasno gućijo o Živkovoj iskrenosti, odkritosrčnosti i poštenosti. On je bogao, ka se njemi je zapovedalo, karanje prijao i več nikomi nekaj ne voči metao. Živko je bio jako čisto pa bistro dete, priküplive nature, kakšij je malo. Trbelo njemi je dati zavüpanja i lübvavi, ar je bio malo kratkij reči. Raj se je nazaj potegno i mućao, gda je vido, da ga ne razmijo.

V septembru 1924-ga je stopo Živko v prvi razred gimnazije i se je pripravlao na slovesno sv. obhajilo i firmo.

Zdaj je bio ravnotak marliví. Niti zdaj se ne navćo vsej svojij nalog, ali itak je svoje dužnosti spunjavao z brigov. Za nagrado je šo vsako nedelo s svojim bratom i očom na lov, ali na izlet. 23. novembra ga celo pelajo v opero, da vidi film: „Čüdo vukov.“

Kda njemi pravijo kak je srećen, da lejko ide z Markom v opero, odvrne:

„To samo kaže, da ste vi zaistino napredni starišje.“ Od novembra je Živko pristopao vsaki drügi den k sv. prečišćavanji. Ništernoga večera pa je nikaj ne šteo bogati mater pa njemi je djala: „Vütro pa ne boš šo k sv. prečišćavanji!“ Zajtra njemi mati podvorijo i Živko je opravo zajtrek. Kda je odhajao, je küšno materi roko i njoj je djao: „Znajte, mene to ne zmoti, će mi branite iti k sv. obhajili. Mali Jezuš pa jaz se lübiva, midva se vsikdar razmiva!“

Dühovno sv. prečišćavanje je ne bila nikša skrivnost Živki.

16. Jezuš klonka.

V nedelo 30. novembra so obhajali v družini edenajstletni rojstni den z vrtankom, na šterom je gorelo edenajst sveć... A na obletnico

njegovoga krsta, naglo i nepričaküvano, od noći 7. do 8. decembra, na Devico Marijo, ga je zagrabila težka bolezen.

Telefonsko so pozvali v sredi noći, hižnoga zdravnika, i nato ešče dva drugiva specialista. Vse, ka je po človeče mogoče so včinoli, da ozdravijo Živka i ga rešijo iz betega. Ponücali so vse zemelske reči, ali z nebeske se tüdi ne so spozabili. Po večij karmeličanskih samostanaj so molili, da Bog občüva dete, prvorojeno, z šteroga se je vidilo, da postane apoštol i ki bi mogoel telko i telko dobroga včiniti. Tüdi drugi redovniki i dühovniki so prosili nebo, da naj püsti na zemli to čisto rožo. Po dnevi i po noći so gorele v lurdskej jami i v cerkvi naše Gospe sveče za Živkovo ozdravljenje. I č. č. očevje družbe Jezušove, ki so njemi bili osobito naklonjeni, so se ga spominali v molitvaj i so pozvali male Živkove tovariše iz prvoga razreda, da naj molijo za njega.

Roditelje so ga na novo zaoblübili bl. Devici, a njegova sirota mati, štera ga je celi šest tjednov njegovoga betega niti za trenotek ne zapüstita, ne po dnevi ne po noći, je ne mogla ne skuzami, ne zmolitvijov, niti z bolečinov materinoga srca pregovoriti bl. Devico, da njoj püsti ešče njeno dete.

I zdaj teda gledajmo edno od najlepšij preobraženj, bole povedano, popolni i čüden razvoj te definske düše „štera je lübila Jezüša, štera se je pri prvom srečanji Njemi vsa, cela prekđala, izročila; i štero so vnoğobrojna sv. prečiščavanja vtrđila v lübavi do Njega, k šteromi se je povzpenjala po strmoj i trnjavoj poti vse više; i ki se je čistila i osvöbajala od vsega zemelskoga, da tak čista, brez zamazka poleti v nebo, v mesto neskončne i večne sreče.“

17. Zreo za nebo.

Na početki betega so bili doktorje, okolica i bolničarke puni vüpanja. Meo je diffterijo, (püte po domače) je dobivao injekcije s protidiffterijskim čemerom. Ali Živko se je itak z nebeskov vedrostjov, živov verov i z junaškim pogumom pripravlao „da svojo siroto mater pripravi na svoj odhod“. Zato njoj je zdaj povedao obe skrivnosti. Poslüšajmo edenajstletnoga dečaka, obdarüvanoga i obsipanoga z vsem, ka zemelska sreča zmore dati, lüblenoga prek mere od svoje družine i od prijatelov Fontgalland-ovih, ki so vsi vidili, kak jih privlači, veže i osrečüje te lepi, vrli, i pošteni deček, ki je vsakomi tak dragi i priküplivi.

„Mama, draga mamica, pridi, da te ešče ednok stisnem na svoje srcece, a ti moram povedati edno skrivnost, ki bo bo tvoje dobro i plemenito srce težko ranila. Jaz vmerjem! Bl. Devica bo prišla po mene. Kda sem bio sedem let star, mi je mali Jezüš pri prvom sv. prečiščavanji povedao, da me šče vzeti k sebi, da bom mladi vmro; On me je ne pitao za moje privolenje, nego mi je djao: „Mali moj Živko, vzeti te ščem k sebi; mladi boš vmro.“

„Ali zakaj Vam toga prle ne sem povedao? Ar bi ti to, mamica, dalo mnogo bridkosti i bi ti zavolo toga mnogo trpela. Ali dnes, kda se prvokrat počütim v žitki nevolnoga, betežnoga, ti to nazvestim naprej, moja draga, sirota mamica.“

„Ja, jaz mnogo trpim zavolo toga; silno mi je težko, da rano, tak prerano morem vmreti; da morem ostaviti tebe, pa Marka i očo; ali ar me dober Bog želej, se prepüstim, da me vzeme k sebi.“

Spominaj se meseca v Lurdi, kda sem se ednoga dneva povrno iz jame, iz votline i pri obedi, kda sem si razprostirao servijeto, sem ti pravo pri stoli: Bl. Devica mi je zavüpalo edno skrivnost, i ti si mi djala: Povej drago dete, friško, povej! Ali jaz sem ti odgovoro: „O ne, skrivnosti so samo za dva, nikdar za tri; skrivnosti se ne pripovedavajo. Ovo moja skrivnost, štero mi je bl. Devica povedala: „Moj dragi, mali Živko, jaz bom naskori prišla po tebe. Ti boš mladi vmro. Poiskala te bom, da te odpelam v nebesa.“

„Ti razmiš zdaj, draga mama, zakaj se ne sem včio v školi, zakaj sem bio nemaren. Sam sem si pogučavao: Če že moram mladi vmreti, zakaj bi se mantrao. Ka mi pomaga da se vpregam v delo, da se pripravim za žitek, kak drugi, da delam izpite, gda sem znao, da bom skoro v nebesaj!“

Ti si me večkrat karala zavolo moje nemarnosti. Trpo sem, kda sem mislo, da ti mogoče bole lübiš Marka, ki se boše vči, nego mene. Ali zdaj, kda sem zbetežao, sem povsem miren. Zdaj je samo Živko tvoj! Ne odstaviš me, ne po dnevi ne po noči, ti me čuvaš, ti mi dvoriš. O kak dobro čütim, da me lübiš i kak mi to dobro dene. Tüdi jaz mam tebe tak jako rad!“

„Od vremena, kak sem bio v Lurdi, sem moło vsakši večer mnogo „Zdravij Marij.“ Ne sem znao, če me ne bo moja „nebeska mati“ pohočila v sredi noči. Zdaj, kda vidim, da sem betežen, jo gostokrat prosim, po dnevi i po noči: „moli za nas — za mene, — zdaj i v vöri naše smrti.“

„O mama, ne joči! Tvoje oči so postale čisto čarne i cela si se nekam spreobnola. Daj si malo počinka, idi pa spi! Tak te lübitim, da bi bio zadovolen, če znam, da bar malo spiš, kda jaz več ne morem!“

„Pitaš me kak si jaz mislim od nebes, kam idem! Jaz si nikak në prestavljam, za mene so nebesa Jezuš!“

„O kak me boli, kak trpim! Ti vidiš, trije glasoviti doktorje i njihova bolničarka mi nemrejo polajšati bolečin! Samo dober Bog, on je pravi doktor, ali on nešče, da bi me zvräčo, ar me šče meti za sebe. Šteo sem biti dühovnik, ali Jezuš mi je pravo, da bo iz mene včino angela“. — „Rad bi bio püščavnik, ali scela moderni: z avtomobilom, aeroplanom, radiom i jaz bi delao, da šče iznajdem kaj lepšega. Tak bi

želo, da se celi svet spozna z Jezušovom, da dobroga Jezusa vsi po celom sveti iz srca ljubijo, vozo bi se z aeroplanom okoli po sveti, šteroga bi sam iznajšeo.“

„Dnes po sv. prečiščavanji se počutim bole. Bl. Devica čuje vse one molitvi, štere ti daš za mene moliti za moje ozdravljenje. Ali jaz ne verjem, da bi ona spremenila svojo odločitev, ar me ona žele.“

„O raj bi bio, da me zobovje bolijo, nego, da telko trpim. Mali Jezuš je trpo tri vöre na križi, o jaz že trpim več kak tri tjedne v posteli. Dragi mali Jezušek, jaz se Ti darujem i sem pripraven sam ešče duže trpeti, tak dugo, kak ti ščeš i želeš. Da, jaz te tak ljubim.“

„Moli za mene, mamica, moli za svojega nevolnoga Živka, šteromi je tak jako božno! Siroče Živko, sirota mati Živkova!“

„Kda po mali izgovarjam „Zdrava Marija...“ mi telko lepji reči pride na pamet. Kda sem v „Franklini“ ne poslušao, ka je gucao naš profesor, sem to včino zato, ar sem premišlavao življenje, mnogo lepše i zanimlivejše od vsakše hištorije ali kakše slovnice.“

„Dober Bog je dopüsto, da trpim duge tjedne za svojo nemarnost; ar on me šče naravnost pripelati v nebo, i nešče, da bi šo prek purgatoriuma. V nebo bom šo, naravnost v nebo!“

„Mali dedek i velki dedek (vmrla oba 1923) me pozoveta!“

„Ka to pomeni odküpnina? biti odküplen!“

„Mama, jaz sem miren. Nikelko vremena sem bio v strahi, ali zdaj sem miren i popunoma pripraven. Znam, ar mi je bl. Devica povedala, siguren sem, da bom v tvojem naroči vmro, i da bom iz tvojega naročja prišeo v naroče svoje nebeske matere,“ ki bo prišla po mene, da me pela naravnost v nebesa. Ne joči mati, tak vmreti bo lepo!“

„Draga mama, kak me läbiš, kak se za mene skrbiš! O kak si dobra mamika! A bl. Devica je ešče „bole dobra“, nego vse matere vsküпно.“

„Sirota mati odpičij si malo! Jaz trpim i nemrem spati. Ali tedaj bar lejko pravim, da ti počivleš i bom zadovolen. Ali jaz vidim ka misliš. Ne, ne, ne bom vmro to noč. Bodi mirna s cela! Jaz merjem v soboto i te bom s tvojega naroča prišeo v naroče bl. Device, ki bo prišla po mene.“

„O primi me za roko; obimi me; vidiš kak sem slab. O povej, čütiš li, kak te ljubim! Ti si prva v mojem srci za Jezušom i Njegovov msterjov.“

„Kda me srce boli, kda mi preveč srce bije, ka mi malo ne poč, te velim Jezuš: Pomiri to srce, v šterom stanüješ!“

„Nikaj se ne bojim niti smrti ne, ar smrt vodi v nebo.“ „Jezuš i jaz, midva se tak ljubiva. On me nešče ozdraviti, ar me šče za sebe meti.“

„Glej, páli bo boj z Nemci. Pomisli, da morem teda sam vmreti kde na bojišči. Vmirajoči bi te zazavao, čelo noč, v kmici izpostavljen vsem

nevarnostim, a ti, mama, nebi mogla priti. To bi bilo prebridko. Ali zdaj bom šo v nebo iz tvojega naroča v edenajsetom leti. Zdaj sem tak, kak angelček i bl. Devica me tak rada ma, da sama pride po mene.“

Medtem je Živki postalo bole. Tüdi doktorje so bili večer i zajtra mišljenja, da je betežniki bolše. Živko je malo vstano, i mogeo je tüdi malo jesti. Celi den se je špilao ali šteo v posteli ali v naslonjači. Tri dni pred Božičom si je gučao, da ga več nikaj ne boli. Zvün matere, ki je „od njega zvedila,“ vsi so mislili, da je ozdravo. Ali kda so njemi to pravili, je nikaj ne odgovarjao, ár bi se osmešo. To je tak lepo povedao njegov č. ravnateo v „Vestniki“, šteroga je izdao dva dni po njegovoj smrti:

„Živko je gledao smrti v lice, i samo se joj je smejao.“ Grlo so njemi ponovno preiskali. Diffterije je ne bilo nindri. Živkovo hišo so razküzili i Živko se je ponovno lejko pajdašo s svojim bratom na velko radost oba.

Ali nepričaküvano med 6 i 7 vöröv je Živko pali vömetao. Prebledeo je kak stena i djao: „Mama jaz bom vmro. Telefoneraj po mojega spovednika v varaš, po o. de Brogliea.

Oča skoči k telefoni, veleči: Telefonerao bom po zdravnika!“ — „Ne, oča, pridene Živko. „Zovite najprle mojega spovednika i potom doktora!“

Živko s cela mirno zaprosi čislo, lurdsko vodo, štero je pio i materin križec, blagosloven i z odpüstki obdarüvan od samoga sv. očo. Večkrat ga je küšno, dugó ga je pritiskao na svoje srce, a med prsti je preštevao jagode na čisli — molo je. — Glasno je molo:

„Mali Jezuš lübitim Te, jaz sem tvoj. Sv. Marija, mati božja moli za nas grešnike, zdaj i v vüri moje smrti.“

I bled, kak lelja je čakao na Jezuša veselih lic. „Te li kaj boli“ ga zapita mati! „O da jako trpim! Tak ešče sem ne trpo.“

Za frtao vöre, ka se njemi je vidilo cela večnost, pridejo doktorje i o. spovednik de Broglie. Živko se je spovedao, se je bojao, da nebi mogeo požreti sv. hoštije; zadnjega mazanja pa njemi je ešče ne šteo dati. Vsi trije doktorje so bili okoli Živkove posteले i so ga spitavali. Živko držeč v rokaj rožnivenec, je odgovarjao vse točno na pitanja doktorov. Eden od doktorov je sledkar priznao: „Vnogo dece sem že vračo, ali ne sem ešče čüo v takšij mokaj odgovarjati tak mirno, razložno i jasno. Kak dobro je pripravljen za smrt! Kak lepo peldo davle te deček v svojem edenajsetom leti!“

Živko žele viditi svojega brata, mamico i dühovnika, šteri ga je pripravla na prvo sv. prečiščavanje.

Čüdna reč! V toj nevoli, v šteroj so njemi vse kotrige tela bile boleče, je nej mogeo nikše zravilne vode požreti. Davilo ga je. Samo lurdsko

vodo je lejko požro. Za nikelko vör so se njemi noge malo poživele, ki so bile prle s cela mrzle i kak je Živko pravo, da so „mrtve“. Okoli polnoči so odišli doktorje i tüdi spovednik, ki ga je tolažo i blagoslovo. Deček je zadremao. Trdno je držao pri sebi križ i čislo, oča i mati sta prespala noč na kolinaj pri njegovoj posteli, v molitvi. Mogla sta paziti na njega v toj tišini, ar srce njemi lejko vsaki čas neha biti.

Drügi den je bilo Živki pa malo bole. Z veseljom je želo viditi dühovnika, šteroga je jako lübo, ar ga je lepo pripravo na prvo sv. prečiščavanje. Dober dühovnik, o. de Broglie je od zdaj prihajao vsakši den, da edno ali dve vöri ostane pri malom betežnom Živki.

Živko se je pogučavao, kaj pošpajsao, tü i tam se je celo kaj pošpilao svojimi igračkami; i vsakši den je ešče dobo kaj novoga! S svojim mirnim i vedrim prenašanjem betega je dao najlepšo peldo družini i onim, ki so ga pohajali.

„Živko je postao tak mili, dober i lopi! pravi mali svetec“, so pravile bolničarke.

V noči 31. decembra i 1. januara je verüstüvala grofica Fontgalland poleg svojega sinka.

„Mati, ka to zvoni?“

„Dragec, polnoči je — zora novoga leta 1925. Srečno i sveto naj bo to novo leto, drago dete!“

„Sirota mamika, jaz ti nemrem voščiti srečnoga novoga leta, ar v tom leti ti bom vmro, v tom svetom, jubilejskom leti. To je lepo leto za romanje v nebo, ali ne?“

Njegov vüček iz Cannesa njemi je poslao najlepše rože. „Izberite najlepše“ dene „i odnesite v zavodsko kapelico pred jaslice maloga Jezuščka.“ To so njemi včasi spunili.

Prijateljice materine so njemi prinesle bonbonov, čokolade, cukrani sad. Nasmeljao se je, zahvalüvao, malo pokoštao z ednoga i drügoga, a potem pravi: „O ti znaš mama, kak žmetno požiram. Ne čütim nikakšega teka od čokolade. No, pa če mali Jezušček tak žele, pa naj bo tak. Njemi to darüjem ... od njega sprejmem, za njega trpim.“

Č. o. ravnateo i o. prefekt sta ga ponovno pohodila. Njihov obisk ga je jako razveselo. Jako rad mam svoj zavod „Franklin“; jako me veseli, da vidim, da mene tem tüdi radi majo.

Pred nikelko trenutki one vöre, kak je meo navado priti njegov spovednik, je djao: „O, de Broglie ne bodo zamüdili! Oni mi tak lepe reči pripovedavaju.“

Kda so njemi pravili, da bo šo v jüžne kraje, da se tam opomore, je djao: „O, jaz bom vnogo dele potüvao.“ Doktorje so njemi davali injekcije s strihuinom, da njemi okrepijo kite! davali so njemi v ного, ali to je Živka zväredno bolelo.

„Daruj, dragce to Jezuš!“ njemi veli mati. „On je bio venčan s trnjom z ljubavi do tebe!“

„O, da to je istina! I on je pusto trnje v glavi, ali meni friško potegnje iglo iz noge!“

Den pred smrtjov pravi: „O, kelko vendar trbe trpeti, da se duša loči od tela!“

18. Čüdne milosti.

V tom betegi so se prepetile mnoge čüdne reči, štere so večkrat v nepriliko spravile hišnoga zdravnika, ki je Živki dvoro i ga oskrbuvaov v celom njegovom betegi. Bila sta oba znamenitiva doktora v nepriliki, zavolo tej čüdnih reči, ki sta den za dnëvom opazüvala njegov beteg.

Srce je jako slabo bilo, vsi so se bojali, da prestane biti, ali on se je navečer počüto čisto zdravoga, kda se je dotekno sv. ostankov s Jelisave od prsv. Trojstva, poslani za Živka iz karmeličanskoga samostana iz Diona. Noge so se njemi oživele po ribanji z lurdskov vodov. Ništerne notrašnje kotrige so popolnoma zamrle, ali kda so položili na nje relikvijo Male Terezike, so včasi oživele i redno delavale.

Na prvi petek je želo prijeti sv. prečiščavanje, kak popotnico.

„Mama“, pravi „pripravi sto, okinčaj ga z najlepšimi požami, s tvojimi najlepšimi ščipkami ga prestri, deni v sredo križ, podobo sv. oče i dosta sveč. Nikaj je nej odveč za maloga Jezušä, ki šče priti, da pohodi maloga nevolnoga Živka. O, jaz ga ljubim, povej Njemi to mesto mene, ar se jaz preveč zmantram, če gučim.“

Po sv. prečiščavanji se počüto malo bole. Bio je kak angelček. Obej roki je držao sklenjenivi na svojih prsah, a oči je meo nekam zamišlene. Proso je, da njemi oča štejo zdihlaje i molitve, štere so opravljali sküпно v zavodi i molitev: „o dober i presladki Jezuš.“

Popoldne je lejko edno vöro gorvstano. Vsi njegovi so dobili pa puno zavüpanja. Vervali v čüdo naše Gospe Lurdske, k šteroj so goreče molili i se pobrigali, da tüdi drügi vnogo molijo na njihovo nakanenje.

Ali na žalost! V soboto 10. januara ga je beteg ponovno napadno i to tak močno kak 29. decembra, kda se je vidilo, da ga bö pokončo. I zaistino je ne več vstano gori. Vse kite po teli so se njemi raztegnole. Grlo njemi je popolnoma odpovedalo. To njemi je povzročüvalo velke moke pri jeli i pili, ar so ga trücali, da je i pije. Pogled njemi je pešao, več je ne mogeo šteti, niti se je ne več špilao. Bila je „stalna megla“, kak si je pogučavaov „pred očmi, ka ga je precü otrüdilo.“

Rok je več ne mogeo sklepati, niti jih mati, ki je bila vsikdar pri njem, ne mogla vzdignoti. Ne je mogeo prijeti ne žlice, ne vzdignoti šalice. Njegovo telo je vidno den za dnëvom vküp kapalo, ali düh je ostao bister i veder. Düšica, štero je beteg oslobodo i spopuno, se je ešče do-

sta tesnej združila z Bogom. Le čakali so tiho i mirno na čas, „da pride bl. Devica, da ga vzeme iz maternoga naroča.“

V četrtek 22. jan. je Živko doživo veselje — i to zadnje — vido je mamico, ki so prišli iz potivanja. Jako jih je želo. Bio je zvnredno veseli. Za peneze, štere so njemi dali, ar so njemi ne znali kaj ponūditi, si ešče kŭpi zadnjo igračko.

Proti večeri je deček trŭden i zmantrani naslono svojo glavico na materine rame. I ona je sedela poleg njegove posteli. Oči je povezno. Bojala se je, da ga nebi prebŭdila, se je ne vŭpala genoti. Naednok pa Živko zdigne glavico, oči odpre i s sladkim smehom pravi: „Kak si je mali Jezuš dobro zmislo, da je svojo mater v nebo vzeo z dŭšov i telom. Tak bom si tŭdi tam lejko naslono glavico na Njeno srce i njoj bom moge povedati, kak jo lŭbim!“

19. „Dnes bo prišla bl. Devica po mene.“

Napočo je 24. januar. Kda je zajtra — po dugoj mučnoj noči, štero je prestao, da je niti oka ne vkŭpstisno — njegova bolničarka odperala okno, da gor potegne zaveso, pita Živko:

„Mati, štiri den je dnes?“

„Sobota, 24. januar, drago dete!“

„A sobota! Dnes bom vmro! Dnes na svoj den, bo prišla bl. Devica, da me vzeme iz tvojega naroča. O, mamika, ne joči se! To bo tak lepo! . . . Ah zadišim se . . . a kda veĉ ne bom mogeo guĉati; kda veĉ ne bom mogeo zvŭstiti reĉi: Jezus, da ga lŭbim, te mi ga stisni na vŭsta, da ga šĉe ednok polŭbim!“

Bolničarka, kak vsako zajtro, tak i dnes ga je vredila. Živko je spio svoj kakao. Doktor je prišeo okoli 10 vŭre i spoznao, da njemi je slabše pa ob 5-ih bo pa prišeo z dvema drŭgima.

Deĉak se njemi je samo smeĵao. Ob poldesetij pa si zguĉi: „Raĉ bi vido Markeca.“ Mali bratec pride i stopi k posteli.

„Marko“ ga zazove angelski Živko, ga gledajoĉ, „mali moj bratec, kak te lŭbim. Vse svoje peneze tebi dam, meĵ vse moje igraĉe . . . vse . . . Špilaj se z njimi i se me kaj spominaj! Zĉaj pa pojdi, ar sem preveĉ trŭden.“

Marko boga i odide.

Živko se je drŭao za roko svoje matere, šteta je neprestanoma sedela pri njegovoj posteli. Opoldne prosi edno ŭlico lurske vode. Oprvim je nej mogeo poŭreti. Te pravi oĉi:

„Oĉe, telefoneraj naglo po mojega spovednika . . . vmeram . . . naj se popašĉi s slednjim mazanjom.“

Nato pa dene materi:

„Gledaj, lurdske vode več nemrem požreti. Dragoga Jezusa več ne bom mogeo prijeti. Povej to spovedniki. Samo poslednje mazanje mi naj dajo.“

Seo si je na posteli i malo kašlao . . . oči so njemi postale glažovene, nepremične . . . Mati je klečala pri posteli, z levov rokav je držala Živka, z desnicov pa razpetje. Okoli posteli so klečali oča, Marcec i družina . . . pa so molili.

„Drago dete, kda več nemreš spregovoriti, to maš dragoga Jezusa, küšni Ga, pa njemi tak pokaži, ponovno Njemi pokaži, da Ga lübiš, da Ga lübiš bole, nego vse drugo; nad vse drugo!

I dečak je prebledel vüstnice pritisno na razpelo i je povečkrat polübo Kristuša razpetoga.

Dühovnik, o. de Broglie je prišeo i je dao Živki, ki ga je spoznao i trdno stisko materi roko, sv. odvezo. Začne s slednjim mazanjem. Bolničarka njemi je obrisala znoj s čela i namočila vüstica i čelo z lurdskov vodov. Pri zadnjom mazanju Živko na sörko odpre oči i z nasmehom vpre pogled pred sebe na prikazen, pred svojo posteo . . .

„Jezuš . . . lübitim te . . . o mamika . . .“

I mirno izdehne. Bio je to njegov zadnji vzdihljaj. Njegove lepe oči, tak vedre i bistre, so ostale odrpte . . . ali je lahko ne vido bl. Devico „svoje nebeske matere“, ki je ostala verna svojemi obečanju, da ga vzeme iz naroča njegove sirote zemelske matere i da ga popela naravnost v nebo?

Bilo je to v soboto, okoli edne vöre.

Oča njemi zadnjokrat zapre oči, mati i bolničarka sta ga pa same vredili slednjokrat. Na svojoj posteli, malo podpreti, z križcom na prsaj i z malim svojim čislecom zamotanim okoli prstov, je zgledao, kak da spi.

„On je prelepi“, je djao o. ravnateo, ki ga je prišeo gledat. „Pri njem človek nemre moliti: De profundis — iz globočine . . . , nego Magnificat — moja düša poveličüj Gospodna, iz celoga srca!“

Včasi kda so zvedili za njegovo smrt, so pošilali od vseh strani, lepih rož i vencov. Z njimi so okinčali njegovo telo. Dühovniki i redovniki, ki so ga prišli gledat, so se dotikali s svojimi rožnimi venci njegovoga čela. Sestre, štere so pri njem verestivale, so pravile, kakši lepi mir, vedrost i veselje so občütile pri Živki. Cela grupa prijatelov i znancov je prišla, da šče ga ednok vidijo. Düh molitve je napuno Živkovo hišo.

S posebnim dovolenjom so ga smeli doma obdržati 52 vöri. V ponedek ob petih popoldne se je ešče nikaj ne spremenio, kda ga je mati slednjokrat vredila v drevi za zadnjo pot z vročim polübom. Počivao je na vankiši iz čipk, i v rokaj je držao čislo z kepom maloga Jezuseka iz voska, šteroga je celo življenje najraj meo.

Drügi den so opravili sprevod v cerki naše Gospe Milosti. Pokopao ga je g. ravnateo sam. A celi njegov razred se je vrstio za drevom, včasii za domačimi.

Cerkev je bila puna znancov. Vnogo dühovnikov i redovnikov je prišlo, da molijo za siroto mater, ki je najbolje znala kakšii kinč je, zgü-bila: to izvoljeno dete, „te dišečii cvet, šteroga sta Jezuš i njegova mati zato včiniła tak lepoga, da ga lejko vzemeta k sebi v nebo.“

Rojstvo Marijino.

„Tvoje rostvo, o boža porodnica,
je veselje prineslo celomi sveti!“

Cerkvena mol.

Kda se kakšemi krali rodi prvo dete, zagrmijo štüki po vsej vekšii mestaj države, slovesno naznanjajoč državljanom rojstvo kralovoga sina ali hčeri. Tüdi kralov rojstni den vsako leto slovesno obhajamo. — Što bi nam teda zamero, če rojstni den naše prelübe nebeske matere Marije veselo obhajamo? Ve nam je njeno rojstvo prineslo toliko veselje, toliko sreče i tolažbe, kak za Jezušovim rojstvom niedno drügo. Popolnoma je teda prav, da se veselimo Marijinoga rojstva, da te svetek slovesno svetimo, ve sveta Cerkev to sama veli v svoji molitvaj rekoč: „Tvoje rojstvo, o boža porodnica, je celomi sveti veselje oznanilo!“

Da se bomo bole točno osvedočili koliko veselja i tolažbe nam je Marijino rojstvo prineslo, poglejmo i premišlavajmo pazljivo okolščine njenoga rojstva. Posebno čas, kda je bila Marija rojena, nas more z veseljom napuniti.

Kajkoli gledamo ali premišlavamo v naravnih stvari, se nam povsod prikažüje zmožno delo nezgrüntlive bože modrosti. Tüdi to, kda i kde što pride na svet, se zgodi po nerazumlivih božih namenih. I či časovne okolščine Marijinoga rojstva pogledamo, bomo spoznali, da je že v njih zadosta vzroka, da se ga veselimo. Poglejmo najprle

1. *mesec Marijinoga rojstva.* To je september. V prvejšem meseci je sunce stalo v znamenji oroslana; te mesec pa je stopilo v znamenje device. — V augusti navadno postane zrak že hladnejši, pa vendar ne mrzeo; z ednov rečjov prav prijeten. To nam nekak kaže na razloček staroga i novoga zakona. — V starom zakoni je Bog vladao z k oroslani vednakov ostročov i je prestopke i grehe navadno precii hüdo kaštigao. — Kda pa se je z Marijov

zasveto predčas novoga zakona, je Bog nekak milejši postao i nekaštigao svet već tak jako, kak prle. To mi sami moremo priznati iz dobe našega življenja, či premišlavamo i glihamo kaštige bože iz staroga zakona s temi kaštigami, s šterimi lūbi Bog zdaj v dobi našega življenja kaštiga svet.

V tom meseci tūdi grozdje dozori; kak da bi štelo naznaniti, da je Marija tisti trs, na šterom je zraseo najplemenitejši grozd, Jezuš Kristuš, ki je zdrūzgan na križi prelejšao do zadnje kaplice svojo sv. krv, da bi nas oprao i rešo vseh zamazkov greha i tak potolažo pravično srditost nebeskoga Oče.

2. *Poglejmo den Marijinoga rojstva*, pa se bomo tūdi tū osvedočili, koliko je v njem tolažbe za nas. Rojena je bila 8-ga septembra. To je številka zveličanskih jakosti, ki nam kaže, da je Marija vse te jakosti, po šterih Jezuš lūdem zveličanje obeta, mela v popolnosti. Ona je bila zaistino siromaška v dūhi; krotkejšega i mirnejšega človečega bitja v ženskom spoli od Marije ne bilo i ga ne bo na sveti; ona je iz kupice bridkosti i žalosti za Jezušom največ spila v svojem življenji; Ona je hrepenela samo po jakosti, je bila lačna i žedna samo pravice; ona je bila najčistejša i nad vse vsmilena, pa je vendar toliko zametavanja i pregajanja trpela. Te jakosti teda, iz šterih pri svetnikaj samo posamezne najdemo, je Marija mela vse, i to v polnosti.

Den Marijinoga rojstva je bio po mnenji cerkvenih vučenjakov; sobota; sobota je bila den počitka i zveličanja, i zato, ar je bila Marija rojena v soboto, nam je ona prva prinesla vūpanje za močno zveličanje. Zato je sobota že od nekda Mariji v čast odločena i posvečena.

3. *Poglejmo šče zdaj vōro Marijinoga rojstva*. — Več cerkvenih vučenjakov je te misli, da je bila Marija rojena ob jūtrašnoj zorji. Tūdi to ma dosta tolažbe v sebi za nas. Ob jūtrašnoj zorji beži noč pa se približava den. Ravno tak je bilo v dūhovnom pomeni pri Marijinom rojstvi. Noč km'ice, greha je zbežala i prle kak se je zasvetilo sunce pravice Jezuš Kristuš, je napočila jūtrašnja zorja, se je narodila bl. Devica Marija, ki nam je s svojim rojstvom prinesla vūpanje za naše zveličanje.

Zaistino, Marijino rojstvo je veselja puno za nas. Mesec, den i vōra njenoga rojstva nam oznanūjejo zveličanje i nas napunjavajo s sladkim vūpanjom. Hvalimo teda Boga, zahvaljūjmo se njemu za to veliko neprecenjeno dobroto! Lūbimo, častimo Marijo, kak svojo predobro nebesko mater, tak, kak to lūbi Bog, ki nam jo

je dao, od nas zahteva! Stopimo v duhi k njeni zibelki pa jo prosimo: Daj, o sveta Devica! da od meseca tvojega rojstva naprej grehi i sveti vmerjemo, zanaprej Bogi i tebi živemo i se tak za nebesa prerodimo.

Bogoslav.

Marija, pribežališče grešnikov.

V ednoj velikoj pūšpekiji na Francoskom je mladenec plemenitoga stana jako razvūzdano živo. Vse svoje bogato premoženje, štero so njemi stariši po smrti zapūstili, je po zgledi razsipnoga sina v kratkom časi zapravo. Zdaj ne je znao, kaj bi včino. Delati ne je znao, kōdivati ga je bilo sram. Skleno je zato svoj rojstni kraj zapūstiti, pa iti v tūje kraje si živeža iskat. Med svojimi slūžabniki pa je meo prav hūdobnoga, od šatana nikaj bolšega človeka. Kda te slūžabnik nekoga dneva svojega mladoga gospoda vidi jako žalostnoga, se ga predrzne po vzroki njegove žalosti pitati. Mladenec njemi pove, na to ga slūžabnik povabi večer v bližnji log na šeto. Mladenec ide. I kda sta bila že daleč notri v šumi, začne hūdobni slūžabnik nagovarjati svojega gospoda: Gospod! vi ste v stiskah, pa jaz vam zamorem pomagati i vas ponovno bogatoga včiniti; samo dve reči mi dovolite. Prvič vi se morete Bogi odpovedati. Kda mladi zapravlivec to začūje, se strsne; pa ar ga je šatanov hlapec s sladkimi rečmi nagovarjao, se da oslepiti i se stvarniki nebes i zemle i Jezuši odpove. Drugič, veli na dele peklenski poslanec, se morete odpovedati tūdi Devici Mariji, kajti ona šatani, mojemi gospodari dela dosta škode, ar takše dūše, štere boža pravica obsodi na pogūbljenje, s svojimi prošnjami reši pogūbljenja. Včinite to, i vi bote znova bogati po vašoj voli. Mladenec, ki je meo do Marije že od mladih detečjih let nekše posebno zavūpanje i pobožnost, se brani toga. Hlapec ga na dela jalno nagovarja rekoč: Kaj vam pomaga se zanašati na Marijo, či ste se Bogi odpovedati. Ali nikaj neopravi; — mladi gospod se v tom ne da preslepiti, nešče od Marije odstopiti, nego beži pred zapelivcom. Kda ide proti svojemi domi ves tužen i prestrašen, ga pela pot mimo cerkvi Matere bože. Nenavadno vidi cerkev odrpto, stopi notri, se vrže na obraz, obžalūje svoj greh, da se je Bogi odpovedao; zdihavla i zove celo noč Marijo na pomoč, točeč bridke skuze pokore. Dogodi se pa po božoj Previdnosti, da ravno tisti človek, ki je od omenjeno zapravlivoga mladenca kūpo vse posestvo, pride vgojdnō rano v cerkev. Vidi mladenca, čūje jok njegovī da bi bole točno spoznao, ka dela mladenec tak rano v cerkvi i zakaj joče, se skrije za eden steber. I glejte čūdno

prikazen. Kda mladenec na tleh leži i spokorno joče, začuje za steber skriti človek z oltara, na šterom je stala Marijina poľoba z malim Jezušom na roki, sledeče Marijine reči: „Moj lüblenivi Sin! smiluj se toga mladenca.“ I bože Dete materi odgovori: „Te mladenec je mene zatajo, kak se ga bom smilüvao?“ Ali Marija svoje prošnje ponovi i vsa mila doda rekoč: „Moj Sin! odpüsti njemi za volo mene, o, ne odpovej mi te milosti.“ Na te reči Jezuš svojo Mater küšne pa njoj prijazno veli: „Mati! Nikdar ti nesam niedne prošnje odbio, glej za volo tebe njemi odpüstim.“ Po toj prikazni mladenec nekaj potolaženo vstane i odide. Tisti človek pa ki je bio za steber skrit i je vse to sam čüo, ide za njim, ga stavi pa njemi pravi: Čüo sam vse, ka se je v cerkvi dogodilo, či ščeš, svojo hčer ti za ženo dam i ž njov vse premoženje, štero sam od tebe küpo. Zaroaka se je zväila i mladenci je bilo po Mariji düševno i materijalno pomagano.

„Domači nagovori.“

Drüštva i zveličanje.

V.

Bratovčine so ob 3.) samo te düšam na hasek, če njihove kotrige dosegnejo namen, zavolo šteroga so one nastavljene.

Vsaka bratovčine ma določen namen, šteroga so kotrige dužne dosegnoti. I kaj je te namen? Pri vseh eden: *olejšati pot zveličanja z posvećenjom düše.*

To je glavni namen vsake bratovčine, bodisi te že posredno, ali neposredno. To je namen vsake bratovčine; a naj ta svoj namen dosegne, ma vsaka svoja pravila, ma vsaka svoja posebno šker. Ta šker se potem loči, je raznovrstna, je kak na senji razno blago ne ponüdbo, ednomi se dopadne ta farba, drügoni drüga. Bratovčin je jako dosta, zapovedana niedna, priporača pa vsako cerkev i jaz si zberem, štero si ščem, štera se mi kak blago na senji, dopadne. Nišče nema zato prava, da štero zapovedava, ne, vsaka je na prosto izbiro, po vsakoj si lahko olejšam pot zveličanja, vse zavisi od mene, kak spunjavam njena pravila, svoje dužnosti.

Namen je glavna reč pri bratovčini, namen, da se bole posvetim i tak si olejšam pot v nebo. Če je što tretjerednik pa ne spunjava redovna pravila, to je hodi po posvetnik zabavah, nosi srde v srci, v obleki je gizdav, v jeli-pili nezmeren, povejte, olejša tomi kaj tretjired pot zveličanja? Vnogi, ki ne v tretjired, ma menje slabosti. Ka je zato včiniti z takšov kotrigov? Po tretjem opomini jo zbrisati, kak pravila določijo. Zakaj bi delala senco

pravim rožicom v u ogradi sv. Frančiška? Naj se poseka i vrže v o, mogoče jo to ponižanje bo strsnolo i za par let nazaj pripelala v te ogradi, šteroga je zdaj mogla zapustiti. Več takših saditev smo že meli, pa so se posrečile. Ali glejte Marijino družbo. Ka je njeni namen? Olejšati si pot zveličanja z posvečenjom dūše. Šker za to so pa pravila: nasledūvanje Marijino. Če štera družbenica se samo s šlarom skriva sveti, v srci je pa puna z njim, če šteroj bela obleka samo za to slūži, da modo špila v kratkih jankah, z golim žinjekom i golimi rokavi, če želeni venček na glavi je venček dūšnoga dneva, ki krasí kraljestvo smrti, ka njej pomaga ta lepa bratovčina? Ne posvečūje jo, ne lejša njoj poti zveličanja, ka več za volo spake to ešče oležkočava, zato pa preseket bratovčino za takšo kotrigo, vzeti njej kraljestvo v kraj i jo zročiti drūgoy zaročnici, ki bo vredna po Mariji priti k zaročnici, ki je večna lelija, k Jezuší. Pa ka vala kotriga biti Srca Jezušovoga bratovčine, živeti pa popolnoma nači, kak Srce Jezušovo žele?! Ka vala nositi pas sv. Jožefa brez njegovih jakosti? Ka vala nositi karmelski škapulir brez Marijinoga nasledūvanja? Ka vala biti kotriga rožnovenske bratovčine i pune majžare meti z čisli sedemkrat blagoslovljenimi, če naš žitek vse drūgo kaže, kak sad petnajseterih skrivnosti sv. rožnoga venca? I tak lahko naštemo vse bratovčine, šterih je prav dostá. Ka valajo te lepe rože Materecerkevi, če je mi potrgamo i v blato sklačimo? Ka valajo te vretine, štere nam je cerkev samo zato skopala, naj si ž njimi gasimo žejo na poti zveličanja, če je mi zmotimo, zasmetimo, celo zamašimo, da za rabo neso več? Ka pomaga nam krūh, ki ga cerkev nam romarom v u večno domovino lomi po vnoгих imloščah i odpūstkah bratovčin, če mi toga krūha ne vživamo, če se te posuši v naših rokah, da ne več za jesti, če ga mi celo ta lūčamo, da ga nečiste živali razrovajo i raztlačijo?! Ka nam pomaga prelepi sad, ki ga je Cerkev vtrgnola z križnoga dreva, če mi ne pošūjemo i ne ljūb.mo toga dreva: Križanoga Jezūša i iz ljūbezni do njega se ne pobrigamo, da verno spunjavamo dužnosti svoje bratovčine, da bi postali od dneva do dneva bolši, popolnejši, svetejši?! To, dečica draga, to je naša dužnost: *spolniti se po bratovčinah, to je grehe zmenšati i odpraviti, jakosti pa pridobiti i te povešavati*. To je namen bratovčin, kakšte se te že té zovejo. I gde toga namena ne dosegnejo kotrige, tam nega bratovčine. Gde se kotrige ne posvečūjejo, grehov ne odstranjūjejo i v jakostih ne rastejo, tam zaprite bratovčinsko knigo i zapišite gor na njo pod čaren križ: mrtve kotrige bratovčine...

Gde nega življenja, tam je smrt; gde je pa smrt, tam se zakapa. Če ne življenja v šteroj bratovčini, če so njene kotrige ne posvečujejo, te je nastopila smrt i drugoga izhoda ne, ka se to mrtvo telo zakopa, ka se bratovčina razpusti. Telovne mrtvece zakapamo, da se telo živočih ne poprine beteg, mrtve bratovčine pa, naj se duš živočih ne zgrabi duševni beteg: mlačnost, nemarnost.

Na Štajarskom je bila v nekom mesti dosta kotrig broječa Marijina družba. Vsaki je lahko postao član, naj se je samo zglaso v segeštiji. Spoved, prečiščavanje, spunjavanje pravil, to vse bilo odveč. Glavno je bilo, da je kniga puna i da se na višjem mesti zve, kelko stotin je kotrig, ki pri priliki pozdravljajo višešno cerkveno oblast. Bila je mrtva družba, zakopati se je mogla. I zakopali so jo duhovniki, ki so opazili to smrt: razpustili so celo Marijino družbo pa ustanovili novo z malim brojom kotrig, štere se posvečujejo po pravom Marijinom častenji. I te mali broj nedopovedljivo bole odiči Boga, kak prvejša nešteta vnožina, ar te ma ljubezen; ljubezen je najmre „vez popolnosti“ (Kol. III. 14.), kak svedoči sam sv. Duh Bog.

Srce bože, kralj mi bodi!

Srce bože, kralj mi bodi . . .
 V žitki, smrti vse poysođi!
 Kralj mi bodi, Ti me vodi!
 Kralj mi bodi, vstani proti,
 Gda sovražnik, mi na poti!
 Ti ga zmagaj! Kralj mi bodi,
 Gda potapljam se vu vodi,
 Da ne krijo me valovi
 hüdih strasti! K Seb' me zovi!
 Kralj mi bodi! Svet hüdobni,
 Stalno mi na srce bobni:
 Vživaj! Vživaj! — V prah ga zdrobi!
 Srce bože, kralj mi bodi!
 To pokaži v smrtnoj borbi:
 Gda zglasijo se mi zvoni,
 Naj me ljubav k tebi vodi!

Srčen.

Zveličavne misli pō rožnom venci na hasek naš i vernih dūš.

Koga si, Devica, od sv. Dūha poprijela. Z poniznostjov se je dopadnola Bogi, z čistočov ga poprijela. Dūše so v ognji, ar so ne bile zadosta ponizne i čiste. One si ne morejo pomagati, ne morejo si ni piknjice poniznosti i čistoče več zaslūžiti. Jaz si lahko še oboje. Naj jim ogenj ne bo iskao več čistoče i poniznosti, jaz spoznam, da sem grešnik i v vseh nečistih skūšnjavah k Mariji pribežim, naj čisti ostanem.

Koga si, Devica, k Elizabeti nosila. Njena reč je odprla milošče sv. Dūha, ki je posveto Elizabeto z detetom i celo Zaharijevo hišo. Glej, ka more Marija napraviti za očiščenje vernih dūš?! Zdravo Marijo moli za nje, to je Marijina reč.

Koga si, Devica, rodila. Angelce, pastirčke, modre kralje, pač vse dūše je pripelala k Jezuseki. Tūdi tvoje pokojne žele. Pripela je pa te, če ti sama prideš prle k Jezuseki. On je v oltari, pridi se prečiščavat za tvoje pokojne.

Koga si, Devica, v cerkvi darūvala. Sv. Dūh je pri toj priliki od meča gučao. Ja, meč, trpljenje, reši dūše. Trpi ti tūdi mirno, še veselo nosi svoj vsakdenešnji križ, pa darūvaj vse to za verne dūše v vicah.

Koga si, Devica, v cerkvi najšla. V cerkvi se Jezuš najde, tūdi trpeče dūše v vicah ga v cerkvi najdejo. O, da bi ti vredno bilo spreglednoti z posmrtnimi očmi, bi vidila dūša dosta i predosta purgatoriumskih dūš okoli oltara čakati z nedopovedljivim zelenjom hip, gda se bo sv. meša slūžila. I ti se ne bi popaščila k njej, da jo poslūšaš za nje?

Ki je za nas krvavi znoj točo. Angeo ga je prišo v toj borbi tolažit. Angelje tolažijo tūdi dūše v vicah. Vsaka ma ednoga, tvoja pokojna mati tūdi, tvoj pokojni mož tūdi, kak vsi naši pokojni. Angelom čuvarom naših i vseh pokojnih darūvati včasi sv. obhajilo ali kakšo molitvico za njihove varvance v vicah pomaga pokojnim i nam.

Ki je za nas bičan bio. Tak mislijo cerkveni pisatelje i svetniki, da se bičajo tūdi dūše v vicah i bičajo je sami hūdi dūhovje, ar so se tem v življenji ne zadosta protipostavljale. Samo en vdarec će vzemeš na sebe, si potolažo ne samo pokojnoga, nego i Srce Jezušovo. Vdarec pa te vzemeš na sebe, če iz tvojega bogastva daš kaj siroti ali če se postiš pa to oboje darūješ za pokojne.

Ki je za nas z trnjom koronan bio. Gda so ga z trnjom koronali, so ga tudi pljuvali, pluskali i se z njega norčarili. K norci vrženoga Jezusa potolažiš i pokojnim pomagaš, če špote za te mirno preneseš.

Ki je za nas teški križ noso. Marijo ne je bilo sram, odločno je šla pred ošpotanoga i na smrt obsojenoga Jezusa. Tak je včino tudi Simon Cirenejski, tak tudi Vercnika. Pridrži se njim i stopi v tretji red ali kakšo drugo bratovčino pa začni služiti, ti bogati kmet, ti preštimana kmetica, Jezusi. O to bo, to bo na hasek tvojim i vsem pokojnim.

Ki je za nas križan bio. Vmro je za nas, ar je ljübo nas. Bodi pripravljen vmreti iz ljübezni do njega, gda on žele, tudi v mladosti, tudi v bogastvi. To nakanenje darüj za pokojne, bo njim nezmerno pomagalo.

Ki je odičeno od mrtvih stano. Vse düše, štere so v vicah, bodo tudi odičeno stanole. Njihova dika pa bo tudi tvoja, če proti svojoj voli kaj včiniš iz ljübezni do Boga i to za nje darüješ.

Ki je odičeno v nebesa šo. Kak se je te Marija veselila. Njeno veselje bo napunilo tudi tvoje srce, če darüješ svojo čistočo za tvoje pokojne stariše i druge verne düše v vicah. Čuvaj se plesa i nočne hoje z ljübezni do Boga za nje.

Ki nam je sv. Düha z nebes poslao. On, sv. Düh, posvečuje düše i on je čisti za nebo. Njega prosite milosti tudi za pokojne.

Ki te je, Devica, v nebesa vzeo. Marija je mati. Mati pe šče deco pri sebi meti. Zato žele Marija z nezmernim želenjom vse düše pokojnih pri sebi meti, ar je vsem mati. Daj njoj je, spuni njene žele, pripelaj njoj je. Lestvica, po šteroj se pa te vodijo, je rožnivenec. Večkrat jo naleči pokojnim, naj ido k materi.

Ki te je, Devica, v nebesah koronao. Koronao jo i to z tov najlepšov kronov. Zakaj? Ar njemi je največ düš spravila. Kem več düš rešiš z vic, tem lepšo krono dobiš. Največjih pa rešiš te, če vsa svoja dobra dela Mariji daš za nje. Včini to düša i je rešiš vic.

Pomisli to!

Jezus je nezmerno dosta trpo i prebridko vmirao zato, naj ga ti moreš dobiti, naj ti moreš bogata postati. Glej düša, trpo je i vmro je, da se ti obogatiš. Razmiš zdaj, kak po pravici se je lahko tožo sv. Marjeti Alakok, da ga preveč i preveč boli srce, ar düše te ljübezni ne cenijo i so mlačne i ne hodijo k prečiščavanji. Razmiš, boli Jezusovo Srce, ka ne hodiš gostokrat k prečiščavanji. Prečiščavanje ti prinaša vero, vüpanja i ljübezen. Vera

pela do nebeskih vrat, vüpanje te odpre, ljübezen pa ide skoz njih i plačo deli. To bi ti rad Jezuš dao, plačo, veliko, večno, zato te k sebi zove, zato te vabi k gostomi *prečiščavanji*. O da bi to zarazmele ve uboge dūše! O da bi to želo Jezušovoga Srca spunili moški i mladina obojega spola. Pomislite vse dūše, ka to pomeni, *Jezuš Vas zove i vi ne čüjete, — Jezuš vas čaka — i vi ne pridete.*

Senje — pa li istina.

Nekši dūhovnik je prišeo k ednoj dobroj rodbini, štera njemi je bila poznana že z mladih let. Domača hči, lepo zrastla deklica stara 18 let, je stala pri visokom okni. Mesec je gledala pred sebov i jo je bilo viditi, ka jo težijo žmetne misli . . . Dūhovnik je to žalost opazo. Poznao je deklico kak friško, veselo i včasi ešče malo preveč živo. Zdaj pa? Odked ta spreobrnjenost? Pitao jo je, ka njoj je i deklica njemi je začnola pripovedavati, kakše čüdne senje je mela ovo noč. Bila sam v lepoj dvorani. Vse se je svetilo, vse je dišalo i mužikašje so igrali najlepše falande. Veseli pari so se v strastnom plesu vrteli po velkom prostori pa tūdi jez sam bila med njimi. Vöni je bila kmica, i veter se je zaganjao v okna. — Naednok se je čülo od vsej krajov čüdno kričanje, pod mojimi nogami se je stepalo, plesci so se hujčkali i zelena svetloba je kapala na mrtve obraze. Okoli mene se je skmičilo i bila sam med mrtvimi. Mehke roke so me prijale i so me odnesle iz dvorane. Za nikaj časa sam odprla oči. Okoli ino okoli se je razprostirala čüdna svetloba, muzika je henjala i lepi glasovje so spejvali pesmi, šterih sam ešče nigdar nej čüla. Na gemantnom stoli je nikak sedo, šteroga sam ne poznala. Ober stola so klečali angeli v bejlo oblečeni kak sneg i so molili. Da so me varali, so henjali i so me zvali pred sto. Med njimi pa med menov je bila šörka voda, čistejša kak krištal. Nesam štela poglednoti v vodo, vidila sam sebe i steplo me je. Vsigdar bole tesno mi je bilo pri srci, pa sam neznala zakaj. Svetloba, štera se je razprostirala po prostori, mi je postojala neznosna. Viže tak srčne pa vode so me delale žalostno, da sam začnola britko jokati. „Gde sam?“ sam breknola boječe. „V nebesaj!“ mi je nekak lepo odgovoro. „Što me je se prneso?“ sam pitala ešče bole čemerno. „Nesite me vkrej! Tū nemrem več ostati!“ . . . Bila sam indri. Ležala sam v rasvetlenoj hiži. Iz bližje dvorane sam začüla muziko pa skekanje friškij plescov. Neznana sila me je vlekla nad nje. Stanola sam, odprla dveri i varala sam se na

srejši dvorane v trügi. Strašno je zarüžilo okoli mene, dvanajst votlih vdarcov — nato sam se obüdila. Mrzla rosa je bila na mojem čeli. Ležala sam na posteli — bilo je ravno polnoči i čista neba je gledala z jezero očmi v mojo hišo. Hvala Bogi vej so bile samo senje!“

„Samo senje?“ je pitao dühovnik začüdeno.

„Istina — ka pa drügo kak prazne senje,“ je pravila friško deklica. Pa, resan me dnes te senje nekolko nemirno delajo, bojim se, da mi pokvarijo večerno veselico. „Ka, dnes boš šla na plesno veselico?“ je pitao dühovnik. „Zakaj ne bi šla, vej je ples nikaj ne lagoonjega.“

„Ples sam na se bi, je istina, ne grešen,“ a prilika je na greh pravi dühovnik, a to se mi čüдно vidi, ka ideš zravna prvi večer po tej strašnjij senjaj na ples.“

„Ka pa senje!“ pravi deklica „jaz bom šla.“

Te pa Bog z vami gospodičina. Veselte se nego tak ka bote mogli zdržati v nebeskom veselji, či vas sodnik k sebi pozove. Na svidenje!“

To so bile senje. Pa istina? Lejkomišlena deklica je odišla na veselico. V spevanji i kričanji je pozabila na sebe, pa tüdi na strašne senje. Nikaj jo je ne motilo. Pila je iz kupice trenutnoga veselja v punoj meri. Nego ne dugo potom so jo odnesli v nepoznano sobo. Gda se je predramila, je grdo gledala okoli sebe i ponavlala vsigdar edno reč. „Neste me inam, tü nemrem ostati!“ Ešče frtao vöre je ležala v tihoj hiži. Vidilo se njoj je, ka je ščista zdrava pa friška, zato odide nazaj med plesalce. Pa je vdarila vöra. Bilo je polnoči. Za zadnjim vdarcom se čüje močen, voteo vdarec na sredi hiže trda, mrzla se ta prevrže bila je mrtvec. Bog se smilüj njene düše! Bo zdaj mogla ostati pred sodnikom?

Premišlavanje od lepote.

Kda si ti najlepša? Kelikokrat si že mislila na to? Ali Ti pristoji modra obleka, pisana, rjavi reklec najlepše? Keliko skrbi ti je napravilo premišlavanje, kakša obleka ti pristoji najlepše; i ti si že vnogokrat obvüpala?! Kda si ti najlepša?

Ali ti slobodno povem, kda je deklica najlepša?

Pred mojimi očmi stoji edna slika, na šteroj je deklica najlepša. Ti si zaistino radovedna, kak izgleda ta slika. Jaz ti ščem to povedati.

Bilo je ednok približno ob 6 vöri zejtra v meseci juniji. Sunčni traki so se sipavali skoz farbano glažoveno okno v cerkvico,

i jo čudovito i veličastno razsvetlavali. Pred oltarom se blišči večni posvet. Ravno konec svete meše je bio. Tam kleči deklica, tiho i mirno, oči gledajo proti tabernaklji, roke ma sklenjene i moli. Tak naravna, prosta, tak mirna i tiha je ta slika, od štere najrajši pišem; to je najlepša deklinška slika — pri Zveličari; da pri Zveličari je deklica najlepša.

Je to inači mogoče? Katoličanska deklica premišlavli od toga, ka ti prinese božji Zveličar. Ti moraš pripoznati, da pri Zveličari si ti najlepša. Kda pride božji Zveličar v tvoje srce pri svetom prečiščavanji, te ti prinese lepoto — čudovito nebesko lepoto po svetoy milosti, pa te povišava. V tom megnjeni se naklanjajo pred tebov angeli, pa se čudūvajo nad tvojov dūševnov lepotov i delajo prostor, da se tvoje srce znovič povišavle, i kem bliže pride k zveličanji. Oh, či bi vidla deklica kak lepa je tvoja dūša po svetom prečiščavanji, tū si v istini ti najlepša. Niedna kmica, nieden zamazek, niedna črta je ne več na tvojoj dūši. Kak svetnik brez greha, tak tūdi ti odhajaš od obhajilnoga stola. Lepo obleko bože milosti ti je dao Bog brez zamazka, belo kak lelija. Ali nesi teda ti najlepša pri Zveličari?

Pa ne samo obleko sv. milosti ti je dao, On ti da še vного, drugoga, da Ti zlato obleko na sodnji den stanenja. Vmreti, na to ti niti misliti neščeš v tvojoj mladosti i vendar pride, mora priti. Či si svoje grehe dobro obžalūvala, to čūtiš od sebe: ali sem jaz tak čista i sveta, da bi mogla iti pred Najsvetejšega? Te bo tvoja pot pelala mogoče najprle v vice, da se tam očistiš. Ali se ne bojiš toga ognja? Če se ščeš ognoti bože kaštige, teda pojdi večkrat k svetomi prečiščavanji, pri šterom ti Bog vsikdar odvzeme en deo kaštig za greh i ti skrajša trpljenje v vicah. Či se bojiš trpljenja, misli tedaj na reči Zveličara: „Što je moje telo i pije moja krv, onoga jaz obūdim na sodnji den!“ Kak lepo i odičeno te napravi Jezuš po svetom prečiščavanji, nego na vsaki način si moraš pomagati, da dobiš milosti, pa se pripravo zato dobro; čím boljša je priprava tem lepša je dūša po svetom prečiščavanji. Priprava naj trpi $\frac{1}{4}$ do $\frac{1}{2}$ vōre pa ravno tak tūdi zahvala.

Katoličanska deklica, Zveličiteo žele, da bodi deklinski apoštol. Zveličar na tebe v tabernaklji težko čaka; ti moraš spoznati, ka je deklinsko apoštolstvo. Posledica toga mora biti, da ideš vsaki mesec konči ednok k svetomi prečiščavanji. Či si kda oblūbila Zveličari to zdržati, potom pa si postanola pali mlačna i hladna, ponovi znova vse to. Če ti je mogoče, idi mesečno večkrat k

svetomi prečiščavanji. Zveličar najmre pravi: „Bodi verna do smrti i jaz Ti dam večno življenje!“

Koliko lepoga i modroga bi prinesla ti v svojo faro z apoštolstvom. Vsaka deklica šče biti lepa. Oh pomagajte si teda, naj bodo Vaše duše lepe po večkratnom svetom prečiščavanji. Ne pozabi deklica najlepša si samo pri Zveličari!

Neduznost.

— Sedemstoletnica smrti sv. Frančiška. Vršila se je od 14. do 18. septembra. Vodila sta jo preč. o. g. frančiškana, Elekt Hamler, predstojnik tretjega reda od Sv. Trojice pa Modest Novak iz Ljubljane. Namen pobožnosti je bio sledeči četveri: 1. naj se zahvalimo dobromi Bogi za vse njegove dare, predvsem za dar sv. vere, štero nam je posloao po sv. Cirili i Metodi i za milosti, štere nam je delio po sv. Frančiški skoz sedemsto let; 2. naj nam po prošnji sv. Cirila i Metoda dober Bog da stanovitnost v pravoj veri i naj nas na prošnjo sv. Frančiška napuni z njegovim duhom: živeti samo za sveto Matercerkev; 3. naj se od nas po razkoli ločeni brátje povrnejo v naroče Materecerkve i naj v Slovenskoj Krajini vsi ljubimo Jezusa v njegovej veri, ki sta jo glasila sv. Ciril i Metod i ki jo je z celim svojim srcom držao sv. Frančišek; 4. i nazadnje naj se blagoslovi delo za postavitev „Doma sv. Frančiška.“

V dosego toga namena sta imenüvaniva gospoda patra držala vsaki den dve predgi, edno od Jezusa v najsvetejšem oltarskom Svestvi, drugo pa od sv. Frančiška i spovedavala sta celi den. Poleg toga se je opravila vsaki den edna sv. meša na č. sv. Frančiški pred Najsvetejšim, zaodvečara pa večernice istotak pred Najsvetejšim. Poleg domačih gospodov duhovnikov, Čačič Jožefa, plebanoša, Meško Jožefa, kaplana, Klekl Jožefa, vp. plebanoša, sta pomagala pri pobožnosti še dva gospoda i to Jerič Ivan, urednik Novin, sobočki kaplan, novoizvoljeni narodni poslanec, pa Oberžan Karol, cankovski kaplan, ki so več dni bili goreči spovednik i pomagáč v zvršavanji pobožnosti. Cerkveno popevanje so vodili g. Lütar Števan, kantor. — Korona vse pobožnosti je bila štiridesetvorna nepretrgana molba Najsvetejšega od petka do nedela i te dokonček z skupnim sv. obhajilom i procesijov. Štirideset vör pred Jezusom dva dni i dve celivi noči! Kak

sladko nebesko je to bilo! V cerkvi je ladala zbrana tihota, da je tembole glasno moglo srce govoriti z svojim Jezušom. Ne stotine, nego jezere naroda zbrane iz vnoгих far, posebno kotrige iz tretjega reda, so pobožno počivale v teh dnevah na smilenom Srci Jezušovom i mislile na dvojo smrt: na očino, sv. Frančiško i svojo. Na Frančiškovo preblaženo z veseljom i hvallodavanjem, — na svojo z srčnov želow, naj njuva k njegovej spodobnosti. Jezeri so se vdeležili te pobožnosti, jezeri pristopili k svetomi obhajili, — o ve samo v nedelo pri sküpnomi obhajili sta dva dühovnika edno võro dugo prečiščavala vernike, — jezeri so šli po sküpnom sv. obhajil v procesiji za Jezušom i pred Jezušom, zbrani v globoko molitev, vtopljeni v skrivnost, ki njoj pravimo Večna Ljübezen, i ki je svetila i segrevala iz bele hoštije nešteto vnožino. Posebno genljivo je je bilo, da se je procesije vdeležilo prav dosta vernikov moškoga spola, mogoče nikaj menje kak ženskoga. Procesija se je vršila po sklepnoj predgi, štero so držali vp. pleb. g. Klekl Jožef, procesijo z Najsvetejšim v roki so pa vodili g. Čačić Jožef, domači plebanoš.

Sept. 18. po poldnevi so držali g. predstojnik navuk za tretjired sprejeli v tretjired na novo 28 kotrig, z med teh šest moškov, tri deklevove pa dovce i zakonske žene.

Gda to popišemo, se Vsem najtoplej zahvalimo, ki so pripomogli, ka se je ta pobožnost tak lepo obnesla. Naj sv. Frančišek vsem, ki so se v cerkvi ali zvüna nje trüdili za vršitev te pobožnosti, plača stem, ka njim sprosi srečno zadnjo võro. — *Vodstvo tretjega reda sv. Frančiška v Črensovcih.*

— **Nove meše.** Letos, hvala Bogi, štiri v Slov. Krajini. Od onih dveh v Törnišči smo že poročali. Dve zadnjivi pa sta bile: edna v Bogojini sept. 11. štero so služili o. frančiškan g. Horvat Egidij, druga pa v Bel-tincih okt. 9., štero so opravili g. Žalig Norbert tüdi sin sv. Frančiška. Prvomi so predgali o. Gjörköš Gilbert, drugomi pa Forjan Florenc, oba gospoda iz reda sv. Frančiška, oba našiva domačina. Naše verno ljudstvo se je v več jezer broječoj vnožini vdeležilo novih svetih meš i prijelo blagoslov svojih sinov, sinov lepe Slovenske Krajine.

— **Sv. Sebeštjan.** Siromaška a goreča sebeščanska fara je podignola törem svoje cerkvi i sept. 25.ga dala blagosloviti. Predgali so pri toj priliki salezijanec g. Radoha Jožef, ravniteo Martinišče.

— **Bogojina.** Med lepov slovesnostjov sta se blagoslovila okt. 23. dva zvona lepe nove bogojanske cerkve. Za ednoga, toga vekšega sta darüvala Berden Franc i žena z Filovec, amerikanca štiristo dolarov. Toga maloga za törmek pri svetišči, ki bo naznanjao hip, gda se bo bližala smrtna borba farnikom, je pa küpila Puhan Treza, že pokojna iz Bogojine.

— **Blagoslavljanje zvonov v Dolnoj Lendavi.** Oktobra 16. se vršila slavnost, štera bo dugo i dugo ostala v spomini vseh tistih, ki so bili navzoči, posebno pa vernikom fare Lendavske. Fara je dobila 5 novih zvonov i to v farno cerkev 4, štere so küpili verni farniki; a peti zvon je bio za kapelo Sv. Trojice, šteroga je küpo g. Dr. Hajós Franc. Blagoslavljanje se je vršilo na najbolje slovesni način. Prosecija je šla na kolodvor po nje i so je s prosecijov pripelali tüdi k cerkvi. Najbole zanimivo je bilo, ka smo šče dosegamao ne vidili, da je prosecijo odprla papeška zastava, štero je neseo na belom konji jahajoči kmetski sin, za njim so prišli konjeniki z okrašenimi konjami i vsi v starinskoj obleki oblečeni, bilo je vseh vküper

do 50. Potem je prišla muzika i lendavski gasilci; za njimi so korakali dečki, šterih je bilo do jezere, vsi v najlepšem redi. Zdaj so šle v belo oblečene dekcle z Marijinov zastavov, šterih število je presegalo dečke, k njim se je pridružila Marijina kongregacija s svojov zastavov i te prvi del so zaključile šolske čč. sestre z otroškim vrtcom i zastavov, za šterov se je 12 belih 5—7 let starih deklic držalo. Zdaj so prišli gg. duhovniki i za njimi zvonovi. Zvonovi so bili na 3 kolaj, štera so bila v istini umetniško okinčana. V prva kola, gde je bio največki zvon, štirje beli konji v preženi; na drugom vozi dva zvana, šteroga je vleklo štiri šargastih kobil i v tretji voz z dvema zvonama pa štirje čarni konji vpreženi so zbudili našo pozornost. Za zvonami so šle botre zvonov, k šterim se je pridružila inteligenca. Za temi je prišla duga vrsta žensk, šterih je bilo v procesiji do 2000 z svojov zastavov. I komaj zdaj so prišli moški z muzikov i zastavov, šterih je tudi ne menje bilo kak žensk. I procesijo so zaprli konjeniki. V samoj procesiji je bilo 6—7 jezero vernikov, ki so molili i spevali. Red so držali ognjegasci iz fare D. Lendave, da gledalci, šterih je bilo do 4 jezero, ne bi motili procesijo. Pred cerkvov je bio umetniški slavolok z napisom: „Vivos voco, mortuos plango, fulgora frango.“ (Žive zovem, mrtve objokavam, nevihto raztrgam). Kda so zvonove postavili pred cerkev, se je začnolo blagoslovanje, štero je vršio prečast. g. č. kanonik Florijan Strausz s polnov assistencov. Po blagoslovanji je bila sv. predga v cerkvi i izvün cerkve, ar tretji del ljudstva ne mogeo v cerkev. Po sv. predgah je bila slovesna sveta meša. Zvonovi so že ob ½ 1 vöri bili v törni. Odvečara je zvon za Sv. Trojico sprevedila procesija, gde je bila večernica i po večernici so zvon djali na mesto. Prvi zvon ma ime sv. Katarine, patrone farne cerkve, drugi sv. Florjana, patrona cele fare, tretji sv. Antonija, štrti sv. Križa, peti sv. Mihaela arkangela. Zvonovi koštajo nad 100 jezer Dinarov. — Tak dnes že spevajo ti lepi zvonovi čast večnomi stvarniki, vernomi ljudstvi i pa hvalo, da je teliko žrtvovalo za nje.

— **Blagoslovanje bandere M. družbe na Cankovi** se je vršilo 2. oktobra. Na predvečer se je molo rožnivenec z litanijami pred Najsvetejšim. Drugi den so se kotrige Marijine družbe zbirale pred šolov okoli nove zastave, gde so pozdravile gospo botro do skuz genljivo. Bilo je pa družbenic iz cankovske fare 150, iz tišinske 110 i iz Jürjanske 30. Vse štete so med zvonenjom v klenk v procesiji sprevedile duhovnike i botro v cerkev. Predgali so g. Krantz Jožef, tišinski plebanoš od nove bandere i njenom pomeni, ka je vse kotrige navdušilo. Po predgi se je služila sv. meša z dvorbov, med šterov so družbenice sprejele sküpno sv. obhajilo. Po poldnevi je bio sprejem novih kotrig, po tem procesija, za tov pa litanije z Tedeumom. Po cerkvenoj slovesnosti se je vršila kratka akademija na prostom. Na lepo okinčanom odri so govorile odnosno deklamirale domače družbenice: Lizika Kočar, Nanica Jančar, Kovač i Pavlinjek Milika. Jako lepe so bile žive slike; „Moja duša zvišava Gospoda“ (Marijina pesem pri Elizabeti) štere so predstavljale: Kerec Netika, Čahuk Pepa, Vogrinčič Vika, Šipfer i Reiter Trezika. Prisrčen je bio nastop malih deklic, štiki so med „pozdravom botre“ z odra botro obsipale z cvetjom. V srci je gsteplo vsakoga, kda je med deklamacijov kakti iz ednoga grla zavrelo: „In k tej zastavi čuj nebeška Mati, prisegamo v mladosti svoji zlati zvestobo ti sedaj!“ I se je 150 rok zdignolo proti nebi. Zaistino „Marijin dan priplavao je iz raja, Marijin dan, prazničen in svečan.“

pa že navolo čuvati, zdaj me pa naj samo vje! Pa či te je desetkrat vjela' boš vsigdar gift kempri vö stisno, rano sprao i bežao k doktori, ka ti ešče on da vrastvo. Što je pri zdravoj pameti i ma kaj, za lastno kožo, bo gotovo tak napravo. Što pa je pri zdravoj pameti i mara kaj skrbi za dūšno zveličanje, bo ravno tak včino, kak smo prle povedali.

Čuvaš se pa najbolje kačjega pika s tem:

1. či se ogibleš kraja, gde znaš, ka je kačja gnjezda,

2. či kačo hitro naženeš, jo splodiš od sebe, ali pa skočiš vkraj,

gda jo zagledneš.

Ravnotak delaj proti dūševnoj kači, štera te šče vjesti:

1. Ogibli se vsega, kajkolj ti vzbūja skūšnjava!

2. Či se pa skūšnjava vseedno vzbūdi i grešna miseo pride, hitro odskoči, ali pa skūšnjava odplodi! Ščem praviti: Včasi prvo miseo na greh, štera ti pride, zavrni i poteri, misli pa obrni kama inan! Začni mišiti kaj taksega, ka potegne tvoje misli močno na sebe: misli na smrt, na sodbo, na pekeo, oglejūj kakšo reč, zaspevi si kakšo pesem, idi med lūdi i se z njimi pogučavi, začni hitro delati itd. — pa se bo kača mimo splazila, nevihta minola, ne ka bi treščilo. Prav skrbno trbe biti pripravljeni na odpor proti neprijatelji! Vojak, šteri stoji na straži, zakriči včasi, gda se pokaže odeleč neprijateo: Stoj! Tak stoj tūdi ti na straži pred dverami svojega srca i odganjaj neprijatele. Či de vojak čakao, ka se njemi neprijateo približa, te njemi te orožje vzeme, ga zveže i potem se bo prekesno braniti. Če ti čakaš, ka perina, štera spadne na slamnato streho, nekaj časa žari, žge i se razgori, boš počem zaman gasio. Tūdi strast je ogenj. Či se grešnomi veselji samo v mislih nikelko časa vdajaš, se bo strast vužgala i te premagala. Či pa perino kak hitro jo zagledneš, včasi pohodiš, si z malim trūdom odvrno velko nesrečo. Ravno tak delaj, ka zabraniš dūhovno nesrečo svoje dūše, dūšni i večni ogenj! Vse je na tom ležeče, ka se znaš hitro sūkati, ka si priličen dūhovni telovadec, ka neprijatele vkaniš i prvi hip stiraš.

S tem ti je opisana dūhovna telovadba, v šteroj se mi lepo vadi! Pazi, ka se dobro vö pokažeš, — potem do ti angeli v nebesaj, šteri te gledajo v tvojoj borbi, ploskali i z veseljom pravili: Fest je napravo, te pa zna! Čast njemi, blažen je.

Vsigdar veseo, veseo! . . .

Či poznaš pesmico, štera tak spevle, je prav; či je ne poznaš, pa je ne nikši kvar. To je najmre pesmica pijanca, šteri pravi, ka je zmerom veseli, ka de vsigdar pio, dokeč bo živ; gda pa vmerje, bodo djali njega v grob, liter pa na grob. Či si ti že gda vido te liter na grobi? Ne si ga ešče; i či bi ga vido, bi bio to žalosten nagrobni kamen. Ta pesmica je zato navadna pivska čenčarija, kakše majo pijanci puna vūsta. Govoričijo i veselačijo; najbolje veseli, najbolje imenitni, najbolje koražni, najbolje bogati lūdje so, — či bi jih človek sodo po njihovom jeziki. V istini pa ne odnoga ne drūgoga. Ne bogastva, ne imenitnosti, ne koraže, pa tūdi ne — veselja. Eli sam ti že ne pravo od ednoga, šteri je jako rad pio, ka je mogeo pri 50 tih letaj že v grob, pa je pravo, ka je niti eden frtao vöre ne bio veseli v celom svojem življenji? Tū maš pijančovo veselje!

No, pa njim pūstimo valati, ka pravijo pijanci, da so nikelko veseli! Liki kakše veselje je to i kak dugo trpi? Znana pesmica „Prelūbo

veselje, oj kje si doma?“ išče veselja tudi pri pijancaj i plesalcaj, pa tak pravi:

Te iščem za stolom, kjer dobro jedo,
na plesi pri godcih, kjer sladko pojo;
al, pravga veselja na rajanju ni,
pijancem, plesalcem veselje beži.

Či so pijanci i plesci nekaj časa veseli, jim to veselje hitro zbeži; namesto veselja pa majo prazen žep, žmetno glavo, težko dušno vest i grdoga „mačka“, či ne kaj hujšega.

Kakše „veselje“ kača — pijača včasih prinese, smo že vidli na Martinovo nedelo tam doli pri Krki dve leti pospoloma. Pravimo, ka pijača prinese nekaj veselja, — eli žalosti pa ešče dosta več.

„Grešniki nemajo miru“, pravi sv. pismo. Kde pa nega mira, tam tudi veselje nemre biti. Grešniki: pijanci, ponočnjaki, nečistniki i druga takša bagaža se samo delajo vesele. Kričijo, se smejejo, kak či bi bila pri nji vsa sreča doma. V istini so to samo prazne pene veselja. Pene zginejo kak bi pihno.

Le mali vetrec prileti
pomete prah in spremeni
vso vašo dobro voljo v jok,
gizdost vašo v večer stok.

Tebi, dečko moj, pa želem, ka bi bio zaistino veseo. Jeli, ka sva od toga oba ednih misli? Ti sam si mi, gda sam te nagučavao na pravo pot, pravo, ka si mladi i zato ščeš biti veseli. I jaz sam ti pritrdo: Tvoja je, ar si mladi, moreš biti veseo! Ne drži se mi tak kak kisila repa seloga človeka ma ešče Bog rad, pravijo ljudje. Da ga majo tudi ljudje kak čemernoga, to se razmi.

Povedao sam ti, samo: znati moreš biti veseo! Tak veseo najmre ka od toga veselja ne boš nigdar žalosten. Veselje, štero kesnej grabridko, ne je veselje; veselje je tisto, štero zapušča samo prijetne spomine i se bude spremenilo v vekivečno veselje.

Pogučala sva si tudi že, v kom nega pravoga veselja. V grehi, v strasti, v razvüzdanosti ga nega. Pravo veselje je samo v poštenjej, v nedužnosti. Veseli šče biti vsakši, po veselji vse žele i beži za njim.

Preljubo veselje, oj kje si doma
povej, kje stanuješ moj ljubček srca?
Po hribih, dolinah za teboj hitim,
te videti hočem, objeti želim.

Tak pesnik hrepeni po veselji i hiti za njim. Potem gda si je ogledno kraje, kde se ljudje veselijo, pa pravi:

Poslednjič veselje šele zasledim
na vaško ledinco pridirjam za njim.
O, blažena leta nedolžnih otrok
ve imate veselje brez težkih nadlog!

Pri deci je tak veselje doma. Zakaj? Ar so ešče nedužni, ar ne poznajo hüdobje sveta. Jezuš je pa ednok pravo: „Zaistino, povem vam, či ne bodete kak deca, ne pridete v nebesko kraljestvo.“ Ka je šteo s tem povedati? Ne deteči, kak deca, liki nedužni kak deca. Či si ti dečko moj, star 14, 18, 25 eli pa že 50 let, toje mladi eli stari dečko, či si nedužen, si lahko veseli.

(Dale)